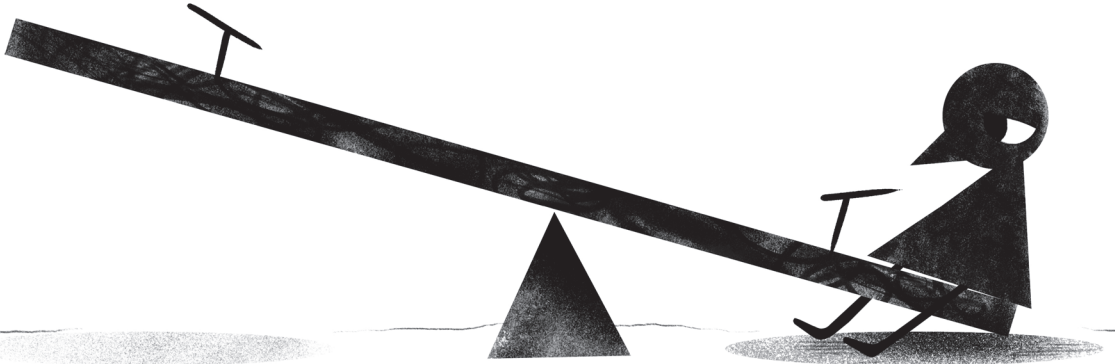

05 Sürgün

2024

MART-NİSAN

İKİ AYLIK KÜLTÜR & EDEBİYAT DERGİSİ

MEHMET BULAYIR ŞEHNAZ FINDIK AYŞE ŞİMŞEK AYŞE ZÜLAL GÜNAY AYŞEGÜL YOZGATLI
VİLDAN TEZEL FİRDEVS GÜLŞAHİN MÜMTAZ ÖZLEN M. SAİD DURAN BETÜL YAVUZ
GÖZDE ÇİMEN RABİA EGEMEN SEFA FIRAT ZEYNEB RABİA AKTÜRE ABDÜLMELİK BAYİR
DİLARA BARUT EDANUR KAYA RUMEYSA AKMAN HANNE NUR ÖZDEN

Yalnızlık Durağı

Hayatımızın istisnasız en uğrak yeri... *Kierkegaard*'a göre yalnızlık, kişinin birey olabilmek için yüzleşmesi gereken bir korkudur. Ve birey olabilmek için insan ne olmak istediğine karar vererek, bu korku ile yüzleşmelidir. *Schopenhauer* ise yalnızlığı özgür olabilmenin temel şartı olarak görüyor ve bir kimse tek başına kalabildiği sürece hürdür diyor. Modern Batı düşüncesinde filozofların temel yaklaşımı, bireyi-bireyselliği oluşturan ve kutsayan felsefi bir bakış sunuyor. Bu bakışın insanlığa hediye ettiği derin bir travma, yalnızlık duygusudur. Ve felsefecilerin açtığı bu kuyuya düşen insanlığın, yalnızlığa çare diye tutunduğu aşk sarmaşığı (ki sarmaşık sarıldığı ağacı kurutur) işgalindeki feryadını edebiyatçıların eserlerinde izliyoruz.

İtalyan edebiyatının önemli isimlerinden *Cesare Pavese* "...en büyük mutsuzluk yalnızlıktır. Bu o kadar doğrudur ki, en eksiksiz avuntu olan din, seni hayal kırıklığına uğratmayacak bir arkadaş -tanrı- bulmaktan başka bir şey değildir", diyerek yalnızlığı mutsuzlukla eşitler. Tanrıyı "öldüren" seküler akıl, yalnızlığın doğurduğu mutsuzluğu doğal olarak aşka arayacaktır. Ancak bireyi ve hazzı kutsayan Batı düşüncesinin cinsel tatmin ve haz temalı enfekte olmuş aşk bakışının da onlara bir mutluluk getirmesi mümkün olmayacaktır. Nitekim, âşk olduğu ya da öyle zannettiği kadınlar tarafından defalarca terk edilen *Cesare Pavese*, "ama sonuçta aşk kirli bir şey" diyerek, çareyi bir otel odasında intihar etmekte bulur. Yine aşk için "sevmek insanı yalnızlaştırıyor" diyen, *Virginia Woolf*'un da çağdaşı *Cesare*'a katıldığını söyleyebiliriz. Ne yazık ki onun da sonu, ceplerine taş doldurarak atladığı Ouse nehrinde boğulmak olacaktır...

Halbuki sevmek/aşk, insanı yalnızlaştırmaz, ancak yalnız ve eksik olduğunu fark ettirir. İnsicam dergisi yazarlarından Derviş Çelebi'nin tabiri ile söylersek "insan eksiktir, aşk tamam eder". Tamam eder derken, insanoğlunun cennetten sürgünü ile başlayan kadim ayrılığının dünyadaki en önemli vuslat basamağıdır, aşk. Üstat Necip Fazıl Kısakürek "Geçti istemem gelmeni, yokluğunda buldum seni, bırak vehminde gölgeni, gelme, artık neye yarar?" diyerek aşkı bir üst merhaleye, hak ettiği yere taşır. Bu örnekleri çoğaltabiliriz elbette, özetlersek yalnızlık, çağlar boyunca hem felsefenin hem de gündemimiz olan edebiyatın en önemli kavramlarından biri olmuştur ve olmaya da devam edecektir.

İşte biz de *Sürgün* yazarları olarak beşinci sayımızda insanlığın bu kadim meselesine odaklanıyoruz. Umarım yazdıklarımız yalnızlığınıza bir nebze olsun ışık tutar.

Şükür ki *Sürgün*, yalnız değil, sizlerle yolculuğuna devam ediyor...

Mayıs ayında, "isyan" temasıyla görüşmek üzere, hoşça kalın.

Mehmet Bulayır
GENEL YAYIN YÖNETMENİ

İMTİYAZ SAHİBİ

İnsan ve Medeniyet
Hareketi Adına:
Kemal Özden

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Bulayır

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şehnaz Fındık

EDİTÖR

Betül Yavuz

ALAN EDITÖRLERİ

Musa Yaşaroğlu
Zeyneb Betül Kavak
Ceyhan Balcı

GRAFİK TASARIM

Hanne Nur Özden

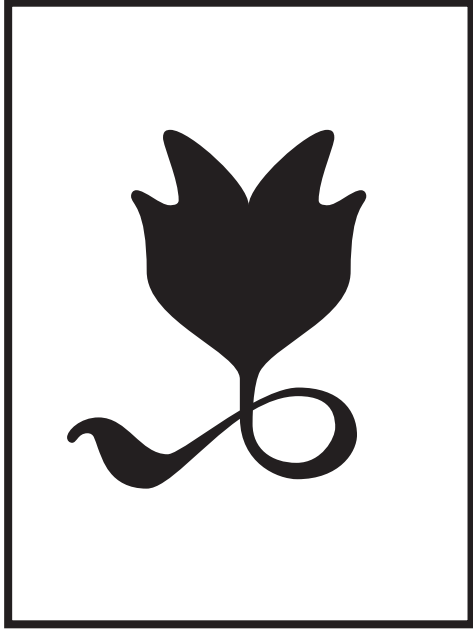
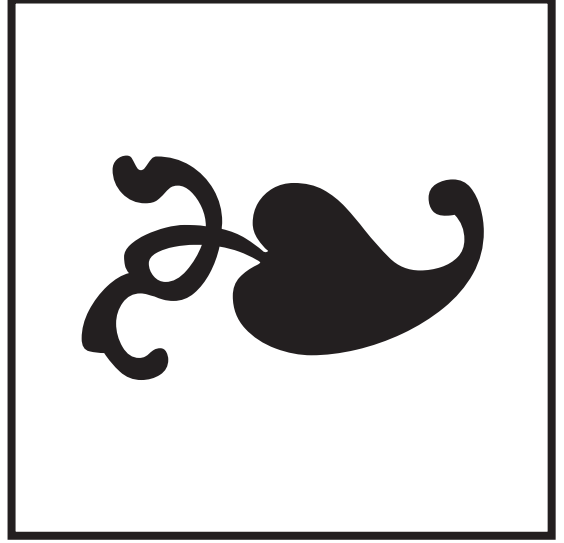
ÇİZİMLER

Hanne Nur Özden

ISSN

2980-2512

İki ayda bir yayınlanır.
Yerel Süreli Yayın.
Yazı ve reklamların içerik sorumluluğu sahiplerine aittir.
Kaynak gösterilerek
alıntı yapılabilir.
Dergimize www.surgun.net
adresinden erişebilirsiniz.

FLEURON yazıcı çiçeği olarak da bilinir, noktalama işareti veya tipografik kompozisyonlar için bir süs olarak kullanılan tipografik bir öge veya gliftir.

ŞEKİL 1 şiir

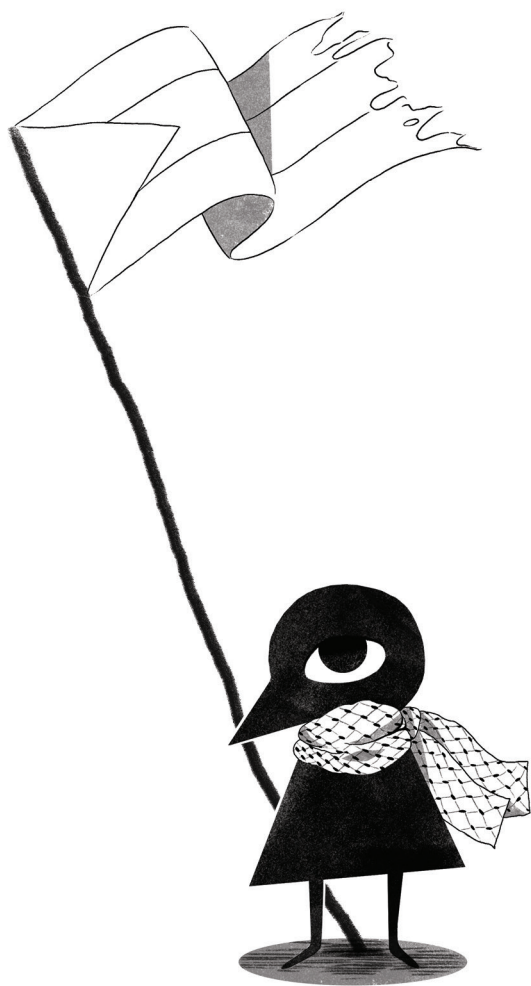
ŞEKİL 2 öykü

ŞEKİL 3 deneme

MEHMET BULAYIR •••••	07
Gazze'ye Ağıt	
ŞEHNAZ FINDIK •••••	08
Ekmek, Kursak ve Şiir Getirelim	
AYŞE ŞİMŞEK •••••	09
Devant le maison	
AYŞE ZÜLAL GÜNAY •••••	11
Görklü Dünyanın Haritası ya da Ücra Bir Şiir	
AYŞEGÜL YOZGATLI •••••	12
Öylece Bir Şiir	
VILDAN TEZEL •••••	14
Amin	
FİRDEVS GÜLŞAHİN •••••	16
Kaybolmadan Bir An Önce	
MÜMTAZ ÖZLEN •••••	17
Yalnızlığın Gölgesi	
M. SAİD DURAN •••••	18
Ankara Kalesi	
BETÜL YAVUZ •••••	20
Aheste	
GÖZDE ÇİMEN •••••	22
Arıların Ölmesiyle Oluşan	

RABİA EGEMEN •••••	24
Onsuzluk	
SEFA FIRAT •••••	27
İç Bükey	
ZEYNEB RABİA AKTÜRE •••••	33
Kartvizit Unutulanlar - Farazi	
ABDÜLMELİK BAYIR •••••	38
Yakından Duyulmuyor	
DİLARA BARUT •••••	40
Ölünün mü Akıbeti, Ölümün mü?	
EDANUR KAYA •••••	42
Mavi Kumaş Parçaları	
RUMEYSA AKMAN •••••	44
Bâtıl Yalnızlık	
HANNE NUR ÖZDEN •••••	46
Kuş Günceleri: Uçamamalar	

MEHMET BULAYIR

Gazze'ye Ağıt

Dünyanın bir köşesinde ölürken çocuklar,
çaresizliğin ayazında, donuyor seslerimiz.
Kan kusuyor ekranlar,
meydanlarda kayboluyor isyanımız.
Bir hançer saplanıyor,
annelerin feryadıyla örselenmiş yüreğimize.
Büyüttüğümüz mazeretler,
örtmeye yetmiyor,
küçültüğümüz günahları.
Kahveye kestiğimiz ceza,
buruk bir tat bırakıyor, öfkemizde.
İlmihal kitapları mızraksız olalı beri,
Boş dönüyor, duadan ellerimiz.
Kofia'dan ritim tutuyor caddeler,
bir güneyli rüzgarla savruluyor eteklerimiz.
Yarıya iniyor, başı dik olmanın utancıyla bayraklar.
Bir ışık gönder bize, ey aşkın kaynağı
Görmez misin?
Kıblen işgal altında, miracın tutsak,
biz, gecenin bu en karanlık vaktinde,
hangi yöne dönelim.
Nereye baksak, göz yaşı
Nereye dönsek, Roma.
Buz kesiyor ruhumuz.

ŞEHNAZ FİNDİK

Ekmek, Kursak ve Şiir Getirelim

Halk dedi, hayaller izinden döndüğü vakit,
Üstümüzü örten dağın eteklerinde yapalım düğünleri.
Defne dalından ve geceye yüz vermeyen zamanlardan
Erkeklerle ekmek aldırmayan hüznü, terk edelim

Çelimsiz bir gurbet türküsü söyleyelim, sonra
Kelimeleri kuşanıp, açlığı dizginleyelim çocuklar için
Yamalı sofralardan ve güneşsiz umutlardan
Gök, içimizde kursak büyütünce bir şiir dilenelim

Çaresini ayıplayanlar, bir adım geride ölsün
Salkım dalları kucaklasın, yalnızlık gerdanını
Kovulmuş aşktan ve unutulmuş merhametten
Derdimiz deva; ekmek, kursak ve şiir getirelim.

AYŞE ŞİMŞEK

Devant le maison

bu yüzden üzgünüm
belki bu yıl
bizim zeytinler kötü olduğu için
istersen gidelim
diyelim yollar ve yıllar bizim için

orakları sivrilten öfkeleri otlara çarparak
bacakların ağır aksak yürüyüşlerini
asfalta reddiye sayarak
saçlarımdan atıldığım
aynı yere ikinci kez geldim
buradan kazınmaya çalışacağım
öyle gözlerimle
çukura benzer bir halim var sanacağım
ama ne yaşasam nafile
...

canımı acıtan senin yerine
bıçaklar olsaydı,
beni ağlatan sesin yerine
ağıtlar olsaydı

AYŞE ZÜLAL GÜNAY

Görklü Dünyanın Haritası ya da Ücra Bir Şiir

Kal sağlıcakla dendi
Yerinden edilmenin ufuneti sardı dört bir yanı
Dünyada bir ben miyim avuçları bıçak açmayan
Kanayan şeylerin fısıltısı yok mu içimizde

Akşamın şeritleri ensemde kol geziyor oysa benim.
Bir mübaşir çıkıp bağırır şimdi adım diyorum:
Ardına kadar açıktır kapılarım
Ruhumu zerk edecek bahar muştusunu arıyorum
nafile
Bu tekbaşinalık tıpkı,
Tıpkı eskimiş sarı gömlekler
Beyaz çoraplar
Uçları tüylenmiş yün eldivenler, hatta
Hep sandalyenin üstüne sonra alırım diye bıraktığınız geceler gibi...
O kavruk ve dayanılmaz çatlakların uğultusunu dolduran,
Silahlandıran bir veda...

Peki ya düşlerin getirdiği vesvese tohumlarına ne demeli
Günde iki bardak çaresizlik diyor reçetesi
Ya da ben öyle zannediyorum..
Kimsesizlik yurdunun o buğulu penceresinden yazıyorum
Yorgunum, köşe başında eteğimi usulca çekiştiren saatin tiktakları çoğalıyor
Ne bir gölge ne bir hayal
Hep aynı adam
Elleri ceplerinde bir teğmen yaşında
Mektubun sonuna bir yokluk iliştiriyor:
“Soğuk döşekler uykumun ininde beni titretiyor.
Yalnızım.”
Bir ıslak imza yeter mi beni dindirmeye

AYŞEGÜL YOZGATLI

Öylece Bir Şiir

Eve dönmek
Kendine dönmektir
Kendime öylece gelinir sanmıştım
Bir karanlıktı başım boyu uzanmış
Sarılacak kimseyi bulamadım
Bulamadım yoktu kimse
Berikiydi daha fazla iten
Benim yaralarım insan eliyle açılmadı ki Tahir
-benim yaralarımı hangi hekim tedavi etsin-
Deva
Aranabilir bir şey değil kan hep akacaksa
Hekimler geri durur
Evliyalar el pençe
Benim yaralarımı kim kanattı böyle Tahir
Dedim ya kimse yoktu
Geceydi,
Yorgandı, yüktü, ağırdı
Anlamak sokağından geçtim anlaşılmak sokağından saptım
Kaçtımsa, göçtümse, bulunmak için
Bir tek senin elin bana yardımdı, o da yoktu

Benim bu yaşamak hastalığımı
Ufaksuz çizgiler mi belirleyecek Tahir
Benim bu kaldırıp bir türlü atamadığım yaşamak sanrımı
Tek bir el mi iyileştirecek
Geçtimse sana, vardımsa sana
Uzakta kalmak ne mümkün, adın okunmuşsa kulağıma
Yokuşta, sarptı, ve yorulmuştu yolcu
Geriden gelmek ne mümkün, sesin tek soluksa şakaklarıma
Yoktu kimse Tahir
Kimsesiz odalarda kimsesiz acılar büyüttüm
Beni tek bir insan yaralamadı
Adına canavar derler, adına neler neler derler
Ama anne demezler
Bu topraklarda hiçbir yaraya anne demezler
Doğum muydu başlayan, ölüm müydü yeniden doğan
Yaşamak mıydı, tınısı garip
Yolcusu garip
Sen bana ulaşamazsın Tahir
Ama
Ben sana gelirim

VİLDAN TEZEL

Amin

Düşlerin, acıların ve duaların duyulduğu
 Karanlık bir izbeye sakladım bedenimi
 Korkuyla ama usulca dokunduğum ilk yüz
 Göremediğim ama kirlenirdim görseydim
 Ağarmak için karanlık akardı nazarından
 Yılanmak için çizikler atardı sıfatından
 Korkuyla ama inançla baktığım ilk el
 Söyleyemediğim ama yücelirdim söyleseydim
 Ağarmak için göğü aynalardı parmaklarından
 Kollanmak için tekrar ederdi boğumlarından
 Yüksek yok duvarlar ardındaki benimdi
 Kendimden köşe bucak kaçtığım anda
 Beni kucaklamaya hazırdı gölgem
 Yolum bir döngüye kıvrıldı sonsuzca
 Dönerek bir zaman yarattım etrafımda
 Şuursuzca, duasızca, korkusuzca
 Sonluydu sözüm, ellerim ve bedenim
 Sonluydu gözüm, vaktim ve yerim
 Tanrım, nereden bulacaktım kaybolmanın yönlerini
 Bu döngüden kurtulmanın bir yolu olabilir mi
 Dokunduğum, sığındığım, sevdiğim ve olduğum
 Her ev terk edilir mi

Acı ve inançla inşa ettiğim
 Ancak uzaklaşarak ondan anlam kazanan
 Kendimden kaçamıyorum gölgeme takılmadan
 Gölgeyi öldürmeli
 Büyütebilmek için aydınlığı bir ev gibi
 Büyünülen, barınılan ve olunan
 Büyüeyebilmek için aydınlıkta bir çocuk gibi
 Büyülenen, sevilen ve korunan
 Öldürmeli gölgeyi
 Şefkat duyarak onu besleyen ellere
 Atılan her tokatla ona dönen yüze
 Merhametle bakarak sadece
 Kaybetmek için kendimi
 İnşa etmek için evimi
 Kısaltmak için şuarsuz vaktimi
 Koparmak için döngümün kıyametini
 Karanlık bir izbeye sakladım bedenimi
 Korkuyla ama inançla baktığım ilk el
 Benim, evet benim elim
 Korkuyla ama usulca dokundu yüzüme
 Benim, evet benim yüzüme
 Tanrım, bu yol son bulacak mı içimde

FİRDEVS GÜLŞAHİN

Kaybolmadan Bir An Önce

saçları, birbiri ardına açılan tozlu sayfalar
-öyle ki dişli taraklarla aşılın, çözülen, lisana düşen
kar desen değil, ki hangi yarına yol-bu dağ?

Güz desen değil, bu içinde biriken
Gidilesi yol hem de zifiriyken,
Bırak öyleyse, git, gitmeler de yolda bırakır

Suretler değişse bile tek bir anlam, itiyor sürekli- henüz yamacındayken dağın
Bir resmi çiviyle hatırana kazımalısın, öyle ya
Ve beklenen tablo, hayır öyle değil

insan, tufanını gövdesinde yaşar
ne afili bir boy gösterisi, hayır
ne gizemli ne de görünür, kim bilir

uzaklaşan ve yiten hayaller vardır
ne yazık, kim doğurur onları şimdi oysa
oysa kaç bin gövdenin ölümcül unutuşu olmuştur sesin

MÜMTAZ ÖZLEN

Yalnızlığın Gölgesi

Masamın üstü mum tuttu,
Çehrene edemediğim son nakıs cümlem,
Paslandı dilimde.
Tenin soğuk bir sahil kenti artık,
Gözlerinin maviliği çürüyor dünyadan,
Lavantaya kan bulaştığında irkildim,
Ölüm çok büyükmüş sevdadan.

Dudaklarına istiflenen alevler,
Kalbini tutuşturduğunda anlıyorsun,
Canının yüksündüğünü,
Hiçbir zaman yalın bir ses ile ağlamadığını,
Geçmişi unuttuğunu, kendi adını anmadığını,
En son hangi vakit kan kusarak bir şafağa uyandığını.

Kaderin zülfüne sımsıkı tutunup yaşıyoruz,
Diyoruz, anlamıyorlar,
“Efendiler artık gelmeyin akın akın, bu sokak doğru yola çıkmaz”
Gün doğar, derdimiz katmerlenir,
Bakarsın etrafına gözleri yeni aralanmış bir bebek gibi,
Yalnızlığın gölgesini görürsün ama biz yalnızların gölgesi olmaz.
Yalnızlık daha büyük yalnızlardan.

M. SAİD DURAN

Ankara Kalesi

*love is dead and thou art free;
she doth live, but dead to thee.*

Robert Devereux

çam yarması bir ağaç
yeni doğmuş gün
hiç durmadan yürümüşüm

kaleye çıktığınız gün elbette karşılaşacaktık
gözlerimizle değil ama yine de karşılaşacaktık
ben seni boyun eğişinden tanıyacaktım
sen beni kambur esmerliğimden
ikimizin de gözleri bozuk
ikimizin de elinde yüzük
ikimize de yazık

bir eski dostu selamlar gibi gereğinden uzun
ama yine de kısa, susup bakışacaktık

bir yangına durur gibi çektiğin o fotoğraflar
taceddin dergahı'ndan aşağı devrilmişti
bir uzak yolun hasretini çektiren o yangın
o durmadan kaybettiğim kimliğim
o artık bana eğilmeyen boyun
dilerim huzuru bulur

sen sapığını döndüğün o yokuşta
o bir kırmızı şapkayı seviyordun
bunu benden iyi kim görebilir
görmüyorken de..

o göz gördüğünce büyüyen sevgi
o üç günlük dünyanın üçüncü günü bulduğun aşk
o kara akşamlarını dönerken huzur bulduğun yüz
dilerim senin olur

Aheste

BETÜL YAVUZ

Her şey tüm karanlığı ile içimi bir is gibi kaplıyor. Bir adım sonrasını göremiyorum. Merdivenler bitsin istiyorum. Bitsin. Son basamağa yaklaştığımda demir kapının ağırlığı soğuk bir misafir gibi karşımda duruyor ama ağırlamak zorunda değilim. Geçip gideceğim... Bilse üç gün sonra bir daha beni yolcu edemeyeceğini belki böyle dik dik bakmaz, soğuk soğuk durmazdı karşımda. Bir kapı açılıyor, koridordaki ses tanıdık sözler epey zamandır alaycı.

-Aheste aheste indiğiniz merdivenleri bir zahmet yukarı çıkınız beyefendi. Çünkü yine unuttunuz!

Unuttuğum şeyi hatırlamam zor olmadı ama ondan önce hatırlayamamak unutmuş olmak demektir. Hem en yakın olduğum hem en çok unuttuğum şey: Gözlüklerim! Nasıl her

seferinde unuttuğuma ikimiz de bir anlam veremiyorduk ama eskiden sırf bu unutuşum bile ona tatlı gelir, çok söylenmezdi. Şimdilerde gözlüklerimi unutmam demek sanki onu unutmam demektir. Öyle olmadığını bilmiyordum. Yeniden merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başladım, kapıya yaklaştığımda göz göze geldik, yine aradık birbirimizi gözlerimizde. Ağır bir sessizlik çöktü. Kelimelerim sanki sürgün edilmişti ama hatıralarımız gülümsememe mani olamadı. Teşekkür edip gözlükleri aldığım sırada sessizliği yine o bozdu.

-Editörsün, sabahtan akşama kadar kitap okuyorsun, ama kahveni unutmuyor gözlüklerini unutuyorsun!

Bu sefer içimin is kokusu tüm apartmanı sarıyor kimseyi rahatsız etmeden kendimi

sokağa atmak istiyorum. Bir adım, son bir adım daha. Sokaktayım! Sabahın ayazı içime doluyor, tek hissettiğim şey üşümek. Evet, sadece üşümek! Hatırladığım en naif şey ise termosun içindeki sıcakık kahvem. Usul usul Şehzade Camii'nin bir köşesine çekiliyorum. Banklar soğuk, kediler aç, ben sessiz. Çantamdan kahvemi çıkartıyor kokusunu içime çekmek için burnuma yaklaştırıp gözlüklerimin buharlanmasıyla keyifleniyorum. İki satır da olsa kuşlardan bahsetmek istiyorum.

Uçuyorlar... uçuyorlar... uçuyorlar...

...

Yazmak için kalemimi aradığım zaman suyum buluyorum yine. Unutmamış. Hep söylediği gibi az su içmem sağlığım için iyi değil tabi. Üç gün sonra mahkemede tek derdimizin fazla kahve, az su, bir de unutulmuş gözlük olduğunu mu söylesem. Hiç inandırıcı değil lakin başka bir gerekçe de yok. Nasıl ayrılır ki bir insan? Bilmiyorum. Şöyle desem belki ikna edici olur, hem daha az alaycı anlaşılırım. Dağınıklığını kendine şan etmiş bu adamı toparlayıp düzene sokmak ve sonra sevmek zor geliyordur belki de hâkim bey. Hayır hayır bu da olmaz. Hâkimin umurunda mı olur onun beni sevişindeki sıralamanın bozuluşu. İyisi mi sözü ona vermek, yıllardır beni toparlayan ayrılışımızın sebebini mi toparlayıp anlatamayacak!

Vakit geldi, bugün hiçbir şey unutmadan evden çıkmalıyım. Su çantanın içinde, kahveyi şimdi termosu koyuyorum, gözlükler de tamam. Gidebilirim! Bu sefer hiç bir şeyi unutmadığımı görse üzülür mü acaba? Bilmiyorum. Ahh! Az kalsın unutuluyordum. Anahtarlar! Masaya bıraksam bir unutulmuş olmaz artık. Son basamaktayım. Demirkapı kapanıyor. Yürüyorum.

Arıların Ölmesiyle Oluşan

GÖZDE ÇİMEN

Incir meyvesinin hayretini düşündüğüm tam o sırada kendimi kıyafetlerimle denize düşmüş bir şekilde buldum. Buldum diyorum çünkü nasıl olduğunu ben de hatırlamıyorum. Şubat'ın 13'ü Bebek'te her zaman yaptığım gibi sıradan bi' sabah yürüyüşündeydim. İstanbul'da o gün sert bir ayaz vardı, ayaz kendisine yol arkadaşı olarak sisi de almıştı. Gün hâlâ doğmamış, soğuk kendini adeta otoriter bir kişilik gibi hissettiriyordu. Şehri örten sis, sakinlik veren anne gibiydi. Tüm bunların hiçbir önemi yok, önemli olan benim bu soğukta, şehrin ve insanın henüz uyanmadığı bu saatte yüzme bilmeyen bir insan olarak denize düşmüş olmamdı. Hoş yüzme

biliyor olmam bile hikâyenin dramatikliğini değiştirmeyecekti, akıntıya karşı koymam mümkün değildi çünkü. Denize düştüğüm ilk anda fark ettiğim; evden çıkmadan önce son dakika karar verip giydiğim montumun bana can simidi olduğunu görmemle ne kadar doğru bir karar vermiş olmamdı. Hayatta her zaman böyle doğru kararlar alamamıştım ama mont seçiminde çoğu insandan daha başarılıyım demek ki. İlk anda yaşadığım panik can simidine sahip olduğumu görmemle yerini tuhaf bir sakinliğe bıraktı. Hatta mont su almaya devam ettikçe şişmeye devam ediyor böylelikle batmayıp yüzeyde kalmaya devam ediyordum. Ters akıntıya karşı çok biliyormuş

gibi kulaç atmaya çalıştım ama nafile yerimden bile kıvıldayamıyordum. Artık çareyi avazım çıktığı kadar bağırarak, uyuyan şehre sesimi duyurmaya çalışmakta buldum.

-Denize düştüm, yüzme bilmiyorum -kimse yok mu? İmdat! Kurtarın beni!

Montun bana verdiği hayatta kalma ümidi, sesimi kimsenin duymamasıyla yavaş yavaş ümitsizliğe doğru ilerliyordu. Bu hayatta çeşitli sebeplerle türlü yalnızlıkları tatmıştım ama denizin ortasında bir yalnızlık yaşayacağım aklımın ucuna bile gelmezdi. Bu da benim farkım olsun. Şehir hâlâ soğuk, sisli, sessiz ve uyumaya devam ediyor... Suya dayanıklı akıllı saatime baktığımda güneşin doğuşunu 23 dakika olarak gösteriyordu. Denizin içinde durdukça şişen montumla kollarımı iki yana açmış, yüzüstü boşlukta süzülüp duruyordum. Hava benim tahminimden erkek aydınlanmaya başladı, hep karadan görmeye alışık olduğum İstanbul'u ilk defa denizin içinden farklı bir açıdan gördüğümü fark ettim ve bu durum ikimiz için yeniden bir tanışma gibi olmuştu. Deniz ve yalnızlık, beni iyice yormuşken artık son kez avazım çıktığı kadar şehre seslenmek istedim. Son çığlığımın ilk neferleri duyan, belediyenin hizmet görevlisi İbrahim Bey ile o sırada doktoru ve şoförüyle birlikte Bebek'te yürüyüşe çıkan bir iş adamı oldu. Tabi uzun süren cebelleşmeler, uzatılan sopalar, suyun etkisi ile üç ton ağırlığa ulaşan montun çekilirken yırtılması, derken bir şekilde onların çabası sayesinde karaya çıkartılabildim. Ambulans istemedim, sadece parmağımla Bebek parkında duran aracımı gösterip beni arabaya götürmelerini rica ettiğimi hatırlıyorum, hepsi bu. Birlikte araca gittikten sonra olanlar oldu ve çılgınlar gibi ağlamaya başlamam da bir başka hatırladığım anım oldu. Hayatımın ikinci bir başlangıç

noktası olmasından dolayı dönme dönem üzerine düşündüğüm bu olayın bende en çok utanç duygusu oluşturduğu ile yüzleşmem oldu. Sıradan bir sabah yürüyüşünde *incir meyveleri ve incir arılarını* düşünürken denize düşen bir salak olmuştum.

Sahi, düşmeden tam evvel sonra diyordum; sonra erkek incire bırakılan yumurta önce lavra sonra olgun arı olur, yeni doğan erkek arılar kanatsız ve tek görevleri çiftleşmektir. Dişi arılar ise doğdukları erkek incirin polenlerini alarak başka dişilere taşıyarak doğanın döngüsünü mutualist bir şekilde devam ettirip dururlar. Yani *incir arıları ile incir meyvesi...*

Birbirlerine muhtaç...

Birbirleri için ölür...

Birbirleri için yaşayarak...

Hayreti önce beni ölüme sonra yeniden bir yaşama başlatan incir meyvesi ve incir arılarının oluşumu onları henüz yemeye cesaret edemediğim vasatta, daha yemeden hücrelerimin yenilenmesine sebep olmuştu. Önumüzdeki ilk yaz, hem annem hem de denişe düşüşümün hatırına oluşumuna hayret etmeye devam ederek bir ısırsık alma ümidi ile...

Not: Hazar Derneği mutfağında sevgili Nergis Kasım'ın anlattığı incir hikayesine ithafen...

Onsuzluk

RABİA EGEMEN

Ben Hüseyin Şahin, bol karlı bir ocak ayının yirminci gününde dünyaya teşrif etmişim. O gün annem babam mutlu, bende de gözyaşları hâkim. Doğarken neden ağladığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Çok sayılmaz, tamı tamına yarım asırdır hayat-tayım. Emekli edebiyat öğretmeni-yim. Eşim Münevver'i dört yıl önce kaybettim. Bir de kızımız var, arada bir uğrar evi temizler, bir kap yemek koyar, gider sonra. Beni yalnızlığımla, sessiz odalarda yankılanan hatıralarımla baş başa bırakır. Saatler, günler, aylar hızlıca akıp gider ama ben zamanın

yavaşlığında sıkışıp kalmış gibi hissedirim. 24 saat hiç bitmeyecek gibi gelir bana. Her sabah uyandığımda ahşap masamın üzerinde duran resme bakarım. Resmi, ışığın en güzel vurduğu yere koydum. Münevver ile böyle hasret gideririm. Hava iyi oldu mu, kendimi de yorgun hissetmezsem mezarına da giderim. Ütü yapmayı da öğrendim, takımı-ı ütüler öyle giderim. Münevver'in hediyesi olan saatimi takarım. Bu saat de tüm saatler gibi bozulmuş. Akreple yelkovan kıpırdamıyor yerlerinden. Bazen beyaz zambakları götürürüm, bazen papatya demetinin

arasına mavi gelincikler serpiştirir götürürüm. Gül götürmem ama. Hem Münevver gülleri sevmez ki. Gülün dikenleri ona acı hatıraları hatırlatır. Biraz konuşurum onunla, sonra yalnızlığımı anlatırım. En son dua edip evime dönerim. Döndüğümde kahve yaparım. Münevver varken çok güzel yapardım kahveyi, şimdi içine ne kadar şeker katsam da tadı hep acı. Bir yandan da sokaktan geçenleri izlerim. Uzunca bir adam var şurada, yanındaki de eş olmalı. Gözleri ışıltıyor bu gençlerin, birbirlerine sevgi dolu bakışlar atıyorlar. Gözlerim başkalarının sevgi dolu anılarına tanıklık ediyor, böylesi duygulardan mahrum kalarak... Gece oluyor ben yine onunla konuşuyorum. Münevverden başka yaşadıklarımı anlatacağım insan yok. Aramak istediğim kimse yok. Evde beni bekleyen yok. Sadece Osman çalışıyor kapımı. Günlük gazete ve taze ekmek getiriyor. Biliyorum o da para verdiğimden geliyor ama söyledim ya ondan başka çalan da yok kapımı. Biliyor musun Münevver, hiç böyle şeyler olacağını tahmin etmezdim. Gençtim, şiirler karalardım, genç kızlar da pek severdi beni. Sen de severdin. Sonra bir şiir kitabım çıktı hatırlıyor musun, imza günlerinde beni o genç kızlardan kıskanırdın. Hayatımın hep öyle güzel geçeceğini zannedirdim. Sonra büsbütün unutuldum. Şöhret geçici, insanlar ve meslekler de kalıcı değildi. Her şey, herkes, unutulmaya mahkumdu. Dünya üzerinde milyonlarca hayat son bulmuştu ve çoğu unutulmuştu. Bu gerçeğe yüzleştim işte. Sandığımız kadar önemli biri değildik; Necip Fazıl'ın da dediği gibi "Ben de bir insanım, hiçbir fevkalâdeliğim yok. Bir kadere bağlıyım, birtakım zaafarla doluyum, belki herkesten daha zayıf...". Sonra bu durumu kabul ettim, kalp kırıklığına gerek yoktu, sıradan ölümlü canlılardık işte. Hep böyle mi olurdu, hayaller yarım kalır da insan anılarında mı yaşardı? Yarım mı

kalırdı her an? Yarım mı kalırdı her insan? Yalnızlığını paylaşacak kimse bulamaz mıydı? En çok canımı sıkan durum ne biliyor musun Münevver? Bana adımla hitap eden insanların sayısı azaldı. Dedemin, babaannemin de bir adı var mıydı acaba? Vardı elbette ama o kadar uzun yıllardır herkes için sadece anne, babaanne, teyze, amca, şu, bu dediklerinden adlarını unutmuşlardır belki. Benim de ismim böyle unutulacak mı Münevver? Var olduğumu, yaşadıklarımı ispatlamadan mı gideceğim buradan? Öldükten sonra hatırlamayacaklar mı beni? Bu kolumdaki saat kime kalacak ya bu koca kitaplık...

İç Bükey

SEFA FIRAT

Güçlü bir hayalin yeterince iyi düşünülmediğinden diğer yanlarına nazaran eksikliğinin göz ağrıttığı o yer. Bulvar sanki. Yanlarına evler çiziliyor, yollara sıralı ufak çizikler atılıyor. Tam tepeye -eskiden yeri sol üst köşeydi, artık öyle değil- yuvarlak bir daire ve etrafına daireden çıktığına inanılan ufak düz çizgiler işleniyor. Çizimler sona erene kadar hummalı çalışma sürüyor. Sonra farklı renkte kalemle hepsi boyanıyor, açıkta kalan kısımlar duru beyazlıktan faydalanmak için öyle bırakılıyor ve şimdi görünen manzara çok hoşuna gidiyor. Kimseye sunmuyor ama yanındakiler davet beklemiyor bunun için, ne ayakta durduğuna

ne de oturduğuna kani olunamayan eğik çiziklerle çizilmiş kız için soruyorlar, “Gözde, bu sen misin?”.

Kalkınca başka dünyalara gitmenin yolu yok, buradayız tabi. İçimizdeyiz. Kitaplar, pencereler, raflar, parfümler, aynalar, askılar, çantalar, panolar, plaketter, kat kat giysiler, çarşafklar, kotlar, ceketler, küçük yığınlar... Buradayız. “Sana bugün ne ödevi verildi Gözde? Yaa, ne kadar güzel olmuş. Bunu kesinlikle baban da görmeli.” İçimi mi? Sorulmaz öyle. Kâğıdı bıraktığı yerden mavi dosyasının içine koydu ve annesinin, babasının eve dönmesine iki saat kala ortaya attığı bu gösterim mevzusunu unutmasını, doğrusu

zaten unutacağına emin olduğundan isteğini başkaca bir şeye yöneltip bir an önce buradan gitmeyi arzuladı.

Ayrılmak en doğrusu deniyordu, gidenlerin gitmeye bin sebep buluyordu, hepsi de makul isteklerdi, gitmek iyiydi, iyileştirecekti ama buraya bağlandığımız iplerde bir şey vardı, sanki ipler sonradan sarılmamıştı, hep bizde gibiydi. Kırmızı sandalyesini çekti kendine, annesinin koridordan salona gidişini, gözden yitişini izledi. Sadece gittikçe alçalan ve kanepeye oturduğunda sabitlenen sesi bekledi. Dindi. Şimdi düşünecekti, gerçekten de gitmek lazım mıydı, dedikleri gibi acele mi ediyorduk yoksa? Bazı şeyler hallolabilir miydi, kim bilir. Okulun devam etmesinde bir problem yok, sınıftaki küçük dertler de baş ağrıtmıyor. Nedenini iyi sıralanmış cümlelerle ifade edemiyorum ama bir sorun var. Bir yerlerde zemin sallanıyor, huzursuzlanıyorum. Onlar da öyle. Çekip gidenlere bakılınca daha net görülüyor, gittikten sonraki sözleri anlamlı geliyor, gitmek evla geliyor, diyordu, bu demelerin bir başlangıcı olmadığı gibi sonu da yoktu.

Şimdi sadece bir kalemde gitmeyi düşündü. Tüm gidenlerin gitmeden evvel adını sanını bilmediği yaşlı bir adamla son kez oturup konuştuğunu düşündü, fikrini sabitledi. Ben de gitsem şimdi ve konuşsak, dedi. Hazırlandı. Babasının dönüşüne kalan iki saatini buna ayıracaktı. Kırılgan ruh haline uygun gerçekleşecek bu düşte yaşlı adam sordu o da cevapladı. Sohbet çok küçük bir düzlemde tamamlanmıştı, konuştukları hepi topu şunlardı:

-*Kaç yaşındasın evladım,*
 -*Çok yaşıdayım,*
 -*Küçük bir şaka herhalde sizinkisi,*
 -*Yok gayet doğru söylediklerim*
 -*Çoğu insandan daha akıllısın, bu yaşında hem de,*

- *Teşekkür ederim, hissiniyorsunuz, öyle midir bilemem. Neticede sahibi olmanız da can yakar, aldaniyor olmanız da. Vardır umarım bende de bana yetecek kadar bir akıl. Yoksa, size ve bize lazım olduğu kadarından dilerim.*

Ancak Gözde, söylenen her şeyi açtı da açtı...

Kaç yaşındasın evladım, on sekiz, evin barkın yok mu, niye dışarda kalıyorsun, var ama dönemem, niye evladım neyden çekiniyorsun yardımcı olalım, çünkü efendim bilmiyorsunuz ki ben de bilmiyorum. gidenler bilmiyorlar. zorlamayalım. gerekirse anlamayalım. ama onlar gitsinler. mutlu mu olacaklarmış olsunlar. siz biliyor musunuz gidince mutlu olunmayacağını bilin. dokunmayın. bizim gibilerin yaktığı ateşlerden mi koruyacaksınız bizi koruyun. size engel mi oluyor muşuz oluruz. hoyratlığımız hayra alamet değil miymiş olmasın. bilinende gizlenenler vardır. biz bilemeyiz siz de bilemezsiniz ama seçilmiş, yani gidilmiş çoktan. ne yapacağız. yanacağız. öyleyse bizi ateşten koruyun. dikkatli olun, geldiğinizde sizi de yandırıyor görürsek kaçırız.

Çok yaşıdayım, aklım sıralı giden günleri, ayları hep karıştırıyor. Bana düzgün bir hat kalmıyor, gidiyorum ancak hep duruyormuş gibi kendime kızıyorum. Tedavi edilecek raddeye geldiğimi söylüyorlar, olabilirmiş, bu kaçınması gereken bir şey değilmiş, pek çokları bu aşamalardan geçiyormuş, benimki de bir aşamaymış ve geçermişim, endişe etmemeliymişim, çoktan seçmeli anketleri doldurmalı ve sorulara doğru yanıtları verdiğime emin olmalıymışım, doğru dendiğinde kaygılanacağımı bildiklerinden daha derin izahlara başvurarak ne demek istediklerini açıkladılar, senin için doğru cevap neyse onu seçeceksin, yani mesela ne kadar sıklıkta kendini yalnız hissediyorsan onu işaretleyecek-sin, şıklarda tasarlanmış her şey, bir insan

bu testlere göre en fazla bir yıl kendini yalnız hissedebilirmiş, bu mümkün mü, bir takım veriler sonucunda, alanında uzman kırk kişiyle hazırlandığı yazıyor sorunun başında, hayır en başa dönmedik bu bilgi için, bunlar soruların kenarındaki soru işareti kutucuğuna tıklayınca çıkıyor, her sorunun yanına koymuşlar, hiç unutulmasın diye (mi). Düşünüyorum, Tarkovski okumuşlar mıdır, insan kendisiyle vakit geçirmeyi yalnızlık kabul etmeyecek kadar kendini yetiştirmeli sözünü, testi hazırlamadan önce kullanmışlar mıdır, bunu bilebilir miyiz, biz yani Gözde Hanım, kendimizi Tarkovski'nin muhatabı olarak gördüğümüzden kendimizi yalnız hissetmiyoruz ama bir başımızayız, uzunca bir süredir. Bir yıl mı kendi kendinesiniz dersiniz bilmiyoruz ama Tarkovski'yi yedi yıl önce tanıdık, yedi yıldır kendimizi bu konuda eylıyoruz. Yedi yıldır babamın gençlik ajandasına bu sözün ne maksatla girdiğini düşünüyor ve babamın beni anlayacağı yalnızlık denemelelerinden kaçıyorum. Kendi başıma sırtıtmaya dikkat ediyor ve mümkünse pencere önlerinde çok durmamaya çalışıyorum, çoğunlukla evden arkadaşlarımla buluşmaya diye çıkıp sahile iniyor ya da kalabalık caddelere karışıyorum. Günlükte on yedi yaşında genç bir delikanlının eğer bir gün oğlu ya da kızının ona yalnızlıktan dem vurduğunu söylerse şu günlerini anlatacağı ve bu defteri ona emanet edeceği yazılı. Aksi takdirde yazdıklarıyla beraber bu defteri yakacakmış. Şimdi efendim ateşin tam olarak nereden çıktığını görüyor musunuz, evet bence de biraz çekilmelisiniz...

Küçük bir şaka herhalde sizinkisi, trajedileri çok sevmişimdir, çok önceleri bir gün iki elim farklı iki elle sarmalanmış ayaklarım ara sıra yerden kesiliyor ve kahkahalara gömülüyorken tiyatroya gidiyorduk, ilk kez sahneyi orada gördüm, gösteri başlayınca

ışıklar kapandı, ellerimi annemin eteğine ve babamın saatine uzattım, onlar birbirlerine bakıp sessizce güldüler, sırtımı sıvazlayıp beni sakinleştirdikleri zaman ben de sırttım, hatırlıyorsun değil mi anne, babamın sana yolladığı son mektubunda biz seninle hemen bu anı düşlemiştik, ben aranızda kalıyordum ve siz benim görmediğim anlarda bu küçük çemberi duygularınızla büyülüydünüz, işte, yaşıyor, sevinelim... unutulur mu korkuyu beklerken idi sahnede oynanan, oturan adam çok üzgündü, sürekli düşünüyordu, o görünürde susuyordu ama bizim görmediğimiz bir yerde biri durmaksızın konuşuyordu, meğer zihniymiş o konuşan ses, biz de dinliyormuşuz, nedense zihninin konuşan sesini duymuyor gibiydi adam sadece biz duyuyor gibiydik, annelere soramadım, çekindim, oyun devam etti. Çıkışta zihnimden hiçbir şey geçmesin istedim, geçtiğinde de hemen söyledim. Çünkü korktum, zihnimden geçenlerin biri tarafından seslendirilmesinden korktum. Üstelik çok ciddi biçimde. Kendi içimdeki bu sert kurallı oyunun beni acımasızca kısıtladığını görünce canın sıkıldı herhalde, dedin ya anne, o an yıkıldım. Sıktım da düşünmedim dediğim ne varsa sende hepsi var sandım. Çok utandım, ağladım, oturup sana oyunumu anlattım. Sıkıca sarıldın bana, anlaştık ve babama bunu anlatmadık. Sen lavaboya diye gittiğinde ben bu sırrı gözlerimde taşır dururken babamla göz göze geldik. Sana yemin ederim orada dahi anlatmadım.

Yok gayet doğru söylediklerim, hiçbir yalan tarafı yok. Sadece yaşadıklarımı anlatıyorum. Hoş gerçi gizliyorum ama belli oluyor herhalde ama şükür ki gençlik bunalımları diye bir şey var, oraya atıyorsun çoğunu da çok irdelenmeden kaçabiliyorsun. Bir kaçış da değil benimkisi. Aksine uğraşsın çok isterim ama görüyorum ki çözüm odaklı herkes. Her şey çoktan düşünülmüş, tüm boşluklar kapanmış,

tüm bulmacalar çözülmüş, bilinmeyen diye bir şey yok varsa da üstü kapanmış, bir bilinmezlik bile uyduramıyor şu çağda insan. Ne çok isterdim şu yaşadığım durumun isimsiz kalmasını. Neyin var dediklerinde bilmiyorum dememin makul ve anlaşılır bir cevap olmasını. Şimdi inanmıyorlar bilmediğime. Biliyordundur canım deniyor. Bilsem demem mi, demem gerçi, siz yabancısınız, nerden mi biliyorum, çünkü ancak yabancılar canım der. Gördünüz işte, buna bile inanmıyorsunuz, siz tam bir yabancısınız, çünkü ancak yabancılar inanmamayı tercih ederler.

Söylediklerimin yakınlarımda ulaştığı bir yer var, bak şu yüzden taktı kafasını diyorlar. Ne kadar da doğrular, ben bile düşününce ondan olabilir diyorum oysa ne kadar da yanlışlar bilmiyorlar ki onu çok oldu öteleyeli. Elbette bu durumdan suçlanamazlar. Hayatımın detayları yüzünden yargılanamazlar. Başkalarının hayatlarına duydukları ilgi kadar benim hayatıma olan yabancılıkları da doğal karşılanmalı. Biz, Gözde Hanım, bazı şeyleri anlayarak devam etmeliyiz.

Gözde Hanım, baştan söyleyeyim, bir gün hayat karşısında ağır bir yenilgiye uğrayacaksınız, ezileceksiniz ancak bu herhangi bir dış müdahale kaynaklı olmayacak, bu tamamen sizin beklentilerinizin altına serilmiş kaygan zemin kaynaklı olacak. Sizi büyüten aileniz, o ailede gördükleriniz, yetiştiğiniz çevre, duygularınız, sevinçleriniz, karamsar ruh haliniz bunların hepsinin ortalaması oluşturuyor bu zemini, siz bu karmaşanın üzerindeki boşluklara büyüdükçe oluşan beklentilerinizi ekeceksiniz. Zeminimizin altında onun devam edebileceği bir yol varsa, daha önce oluşmuşsa, “bizde o kapasite varsa” sevineceğiz, karşılık bulduk ya, olduğumuz yere sığamayacağız. Ama eğer yoksa, ağağının bizden umudu başkaysa, onu karşılayamadıkça yerine sunduklarımız oraya

uymadıkça kırılacağız. Yorulacağız. Beynimiz, bedenimiz bu gelgitlerde harap olacak. Getireceğiz sürekli ama elimiz boş döneceğiz. O halde ne bu taşıdığımız, sırtımızda yuva yaptığımız, düşmesin diye yerini sabitlediğimiz, soracağız...

Çoğu insandan daha akıllısın, bu yaşında hem de, akıl bir nimet değil amca. Sorsan herkeste var az çok. Ne ehemmiyeti var ama. Ne kadar salim bir akıl var sende, değil mi, bunlar önemli. Nenem derdi ki herkes kendi aklını beğenirmiş de akıllar nazar olmazmış. Başkasında bizden üstesi yok diye akıl aranmıyor. Soruyorum amca akıl nimet olsaydı aranmaz mıydı? Görüldüğünde el üstünde tutulmaz mıydı?

Neneme sorardım, bu sözleri sen mi söylüyorsun yoksa birinden mi duydun, ah evladım derdi, bunların peşine düşülmez ki, sözün müellifi aranmaz ki, asıl olan sözün kendisidir, sözün kendisine ehemmiyet verilir, söyleyene değil, ben ha anamdan duymuşum ha babamdan, ha da eşraftan ne fark eder, kim bilir kim demiş. Buraya takılma sen. Kendine acı. Kibrine acı. Bak boş bırakınca akıl neleri düşünüyor, insan kendine bakmalı kızım, neyim tam neyim yarım saymalı. Sen de büyüyeceksin evladın, torunun olacak. Anlayacaksın bu dediklerimi. Herkes farklı gençlik, farklı olgunluk, farklı ihtiyarlık yaşar ama tecrübe birdir. Kimi az tadar, kimi içine batar. Bakalım sen kimlerden olacaksın... Ben daha kimlerden olamadığım gibi benlerden de olamadım ama bu sözleri de hiç unutmadım. Bunlar o kadar tesirliydi ki amca, nenemi dinlerken tüylerimin hareketini, derimin nasıl çekildiğini görmeliydin, adeta ruhum dışarı çıkıyor, içeride olduğunu söylüyor, onu bırakacağım yeri bana haber veriyordu. Ben sanki hep onu böyle eylemeliymişim de suyunu ekmeğini sağda solda kesiyormuşum gibi çırpınıyordu. Dayanamıyordum, neneme

de anlatamıyordum, ne diyecektim. Nenem, içim kıvrılıyor sen böyle konuşunca, canım hep konuşmanı istiyor, yanından ayrılmayı hiç istemiyorum, oturup burada şu sözlerin ağırlığında, hafifliğinde bilmiyorum daha neliğinde bir ömür geçirmek istiyorum, mu. Nasıl izah edilir, edilmez ki.

Gitmekten bahsediyorum ya aslında hep buraya gelmek istiyorum. Çünkü bu yok, bu hiçbir yerde yok. Bulamıyorum. Deniyor ki, yani okuduğum kitaplar diyor ki, “Yaşam bir daha aynısını yaşayamadığımız küçük anlardan ibarettir, her zaman aynı lezzetleri yaşayamazsın, yeri geldi sınanacaksın, aylarca diğer ayları bekleyecek, beklediğin gelince de beklediğin hali onda bulamayacaksın, dünya bu, umudunu eritecek, bildiğini yerle bir edecek, bilmediğini gök kılıp sana çatı olacak, bir yandan kuracak, bir yandan yıkacak. Alışıyorum demene engel olacak yine de alışacaksın, buymuş işte, hayat bu kadarmış diyeceksin.” Buradan ne anlamalıysam onu çekip çıkarıyorum desem kendimi kandırırım. Bunlar böyle duruyor oldukları yerde ben sadece üstünden geçiyorum, yanına kıvrılıyorum. Anlıyor gibi oluyor yine anlamıyorum. Nenem ben ne istediğimi bilmiyorum ama sen konuş ben de dinleyeyim istiyorum. Böyle mi desem. Galiba ne yapsam ortalık hep karışacak...

Dağılsın kızım, sonra toplarsın deyince annem, keşke sadece odamdan bahsetmese, sana kibar gelen aklımı da o kümeye dahil etse. Dağılınca dert etmesem.

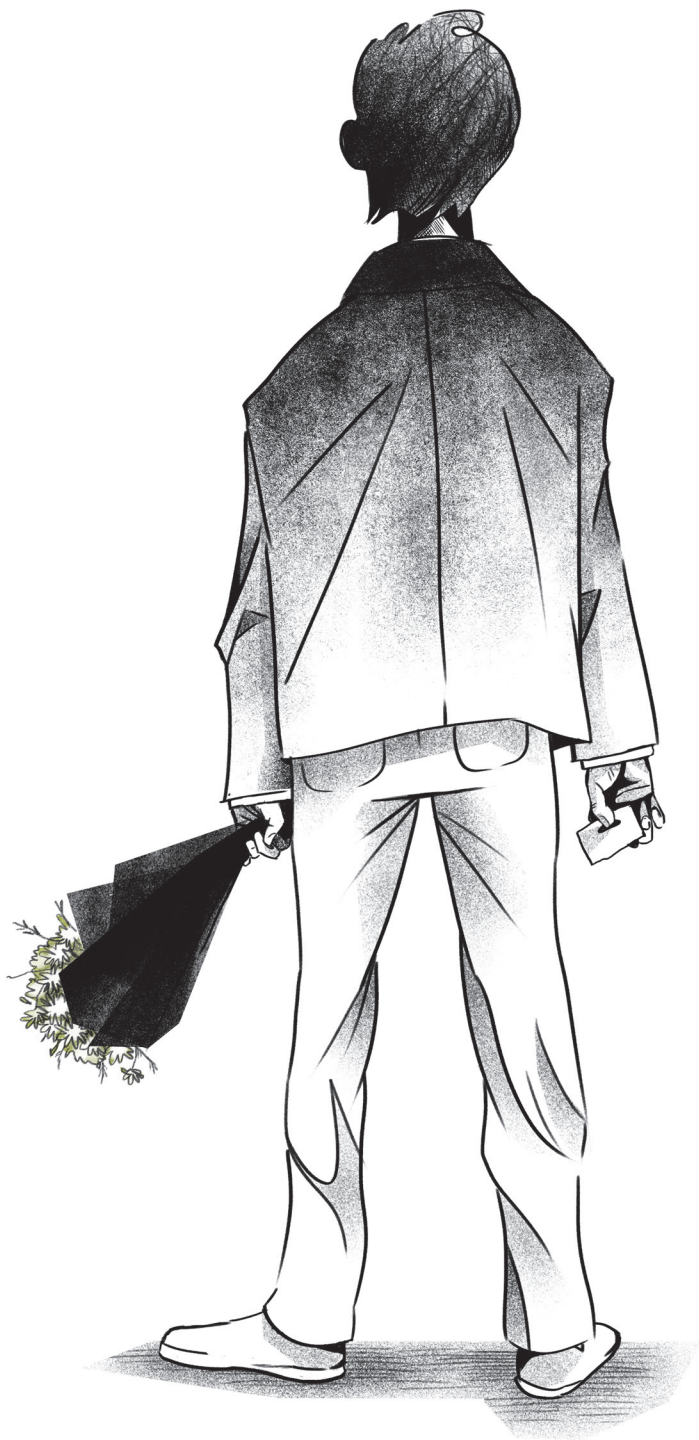
Teşekkür ederim, hissinizdir, öyle midir bilemem. Neticede sahici olmanız da can yakar, aldanyor olmanız da, vardır umarım bende de bana yetecek kadar bir akıl. Yoksa, size ve bize lazım olduğu kadarından dilerim.

Akşam babası geldi, annesi ona kapıda sarıldı, içeri geçtiler. Gözde annesinin gözünün içine baktı, babası Gözde'ye baktı. Gözde sonra babasına baktı, annesi Gözde'ye

baktı. Son kertede hepsi yeniden bu bakışmaları tekrarladı. Sonra annesi “Eee daha ne bekliyoruz, hadi sofraya.” dedi. Babası ve annesi mutfığa geçerken Gözde odasına çekildi, annesi onu tekrar çağırdı, Gözde geliyor dedim ve mavi kapaklı dosyanın içindeki kağıdı çıkardı, arkasına, sağ alt köşesine “sorulmadı” yazdı. Her ne kadar çizdiği resmi göstermek istemese de mutfığa geçtiğinde son kez annesinin verdiği sözü hatırlamasını bekledi, ancak beklediği gibi olmadı. Geçen süre boyunca huzursuzluğu arttı, dileği de bir an önce sönmek için hızlıca yanan mumlar gibi kısa ateşiyle hemen söndü.

Uzun sessizlik sonrası annesi sofrada yemeğin tuzunu sordu ve yarınki tiyatrodan bahsetti. Gitsinler miydi?

Kartvizit

Unutulanlar – Farazi

ZEYNEB RABİA AKTÜRE

“A l işte, yine geldi biri, koydu gönlümüze bir heyecan... Tam hayatı bir düzene oturtmuşken... İyi mi yapıyorum onu da bilmiyorum ki... Böyleleri önce kendine bağlar, sonra sen tedirgince yaşamayı sevmeye yaklaşırken arkalarına bile bakmadan bırakıp gitmezler mi? Bilemedim... Onda farklı bir şey vardı ama be Ümit. Güven veren... Ama ya kalırsam yine bir başınalığın verdiği o aptallıkla? En utanç vericisi bu değil mi? Aynaya bile bakamazsa insan... Ner-eye gider? Kaçamazsa kendinden... Zaten, onlarda hep farklı bir şey olmaz mı...” Ümit, buz gibi olan yer yatağına uzanmış, bacaklarını kendine çekmiş, saatlerdir elindeki kartvizite öylece bakmaktaydı. Bir an onun parmaklarının bu kağıt parçasına değdiğini

hatırlayınca heyecanlandı, heyecanlanınca korktu, yüzündeki tebessümü düşürdü, sonra yine tebessüm etti, sonra sinirlendi, arkasını döndü, üzerinde akmış yağ izi olan koyu yeşil mutfak dolabıyla burun buruna geldi. Tek odadan ibaret evinde her şeyin dip dipe olması onu pek rahatsız etmezdi, ama bir an, kalbi, onun burayı beğenmeyebileceğini düşünerek korkuyla çarptı. “Yavaş oğlum...” dedi hemen sonra kendini frenletmek istercesine. “Kızla evlendin de burayı beğenip beğenmeyeceğini düşünüyorsun... Meçhul iş nihayetinde. Ayrıca, burnu havada olsa verir miydi hiç bunu sana... Sende bir şey gördü ki geldi yanına. Kendi de demedi mi? Serseri değilmişim ben... Ağzım iyi laf yaparmış... Yapar da harbiden. Nasıl anladıysa... Zeki kız demek

ki. Zeki kızlar iyidir. Biraz tehlikelidirler de ama olsun. Kolay kolay gelmezler oyuna, kanmazlar ona buna. Kandırmasın da... Aklım da kalmaz hem. Alırmışım bu işi. Aldıktan sonrası bana bağlıymış. Gelirmişim yanına ya da gelmezmişim. Hıh... Bir görseydi şu halimi..." Bıkkın bir şekilde yorganı üzerinden attı, kapının girişindeki ayaklı askılıktan montunu aldı, giydi, hızla fermuarını çekti. Gerilmişti. Elinden bırakmadığı kartvizitin üzerindeki ismi okurken camı açtı, cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. "Davut Karapınar... Alacaksın değil mi beni işe be koçum... Nerede bulursun üç haftada bir dil sökeni..." Gözü yerdeki İngilizce kitaplara ve her yere dağılmış kelime listelerine ilişti. Sonra, tekrar camdan dışarı baktı. Gözleri bir çöp konteynırına daldığında sokaktan motoruyla pembe montlu bir yemek kuryesi geçmekteydi. Sigaranın ucunda biriken külleri pencerenin pervazına vurarak temizlediğinde "Hoşlanmıyorsun bu kokudan ama az kaldı bırakacağım..." dedi sessizce, sanki o yanındaymış gibi, üstelik, konunun ne zaman tekrardan ona geldiğini hatırlamayıp... "Bak şu işi alayım, neler olacak göreceksin... Ne kadar mutlu edeceğim seni..." Sigarasını bitirdi, saate baktı, gecenin 4'üne geldiğini gördü, wrist watch dedi, -gördüğü her nesnenin içinden İngilizcesini söylemeye çoktan başlamıştı- sonra çöp konteynırını ne demekti hatırlayamadı, yarın ne işime yarar ki dedi, sonra içinden biri -ya da ikisi- ya yararsa dedi, aklına o geldi, gözleri, riske atmak istemedi, search etti... "Garbage container..." diye mırıldandı ağzının içinde. "Ne diyordu Youtube'daki platin saçlı karı... Cümle içinde kullanın..." Yatağına girip yorganı üzerine çektikten sonra kartviziti sanki onu korumakla görevli bir şeymiş gibi yastığının yanına dikkatlice bıraktı. "I smoked last night and when I was looking at a garbage container, you came

to my mind." Kurduğu cümleye "Senin kuraçağın cümleye..." diye söylendi, hemen sonra kendini onu ikna etmeye çalışırken buldu. "Hayır hayır... Çöp konteynırını seni bana hatırlatmadı... Hem, ne ilişkiniz olabilir ki zaten? Sen bu kadar güzel kokuyorken... Demek istediğim... Parfümün çok güzel kokuyor... Yani herkes gibi ben de alıyorum kokusunu. Erkek olduğum için almıyorum yani... Hay ben senin Ümit. Parfümün kokuyor değil mi? Kendi kokun değil? Merak ettiğimden değil yanlış anlama... Sapık değilim... Hahahaha... Hem, sen de demiştin sen serseri değilsin diye... Gerçi sapıklıkla serserilik aynı şeyler midir? Kapa çenen. Bakma sen bana, takılıyorum. Ne diyordum... Yani o seni benim aklıma getirmede. Sen zaten aklımdaydın. Hep aklımdasın ki zaten... Hiç çıkmıyorsun." Başını umutsuz bir vakaymış gibi iki yana salladı, sonra gözlerini kapattı, bir an onun biraz muzip biraz hazırcevap yanını hatırlayarak "Konteynırda kepçe mi gördün?" dediğini hayal etti, kendi esprisine güldü, içinden "Ne yaptın sen bana be kızım..." dedi, yavaşça, onu düşünmemeye çalışarak ama bu yüzden onu daha çok düşünerek uykuya dalmaya çalıştı, sırt üstü uzandı, gülümsedi, korktu, gözlerini açtı, arkasını döndü, dolapla yeniden burun buruna geldi; kısa bir süre daha yağ izine baktıktan sonra Ümit, Ümit Meşe, nihayet uykuya daldı.

Bilen bilir, sigara içerken insan tribe girer. Sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşımış da, sesini ancak böyle çıkarabiliyormuş gibi davranır. Nikotinle isyan eder. Oysa gerçeğin bunlarla hiçbir ilgisi yoktur. Sigara yalnızca içene biraz gizem kattığı için içilir. Bir baş okşayırsa, bir içten gülümsemeye dünyayı yakacak insan diğerlerinin dikkatini bu gizemle yakalamaya çalışır. Kendisine dertli bir görünüm vermeyi de ihmal etmez,

hatta denilebilir ki, pek sever. Hollywood filmindeymiş gibi gözlerini kısar, uzaklara bakar, kamburunu çıkarır, varsa bir kızı keser. Şanslıysa güzel olur, ama Ümit gibi şanssızsa, bir pazarcının sevimsiz, mavi önlüklü kızı.

Ümit, 3 haftadır her izin gününde yaptığı gibi o gün de varoş mahallesinin pazar yerine erkenden gitmiş, sabah 8’de pazarcıların direkleri kurarken eşi benzeri duyulmamış küfürlerini dinlemiş –biri o kadar yaratıcıydı ki unutmamak için not bile almıştı- öğlen 1’e doğru ikinci sigara paketinin 19. sigarasını içmeye başlamıştı. Hüzünlüydü, çünkü yakınlarda sigara satan bir yer olmadığını bilerek 2 paket alsa da hepsini akşam olmadan tüketmişti. Bunu kendinden beklemiyordu, ama sonra bugün onu biraz daha fazla düşündüğünü fark etti, yani, son dalının kalması ona oldukça manidar geldi. Kafası dağılsın diye haftalardır yaptığı gibi yeniden kıza baktı, bilmem kaçınıcı göz göze gelişleri olduğunu umursamadı, kızdaki öfke komiğine gitti, tam alayla dudağının kenarını yukarı kıvrıracaktı ki ani bir öksürük nöbetine yakalandı. O kadar öksürmeye başladı ki belini büktü, eli göğsünde, kafasını yere eğdi. Kızı öyle rahatsız edersen Allah böyle cezanı verir, diye içinden geçirdi. Gariptir, bunu düşündükten hemen sonra öksürüğü kesildi. Bir yandan kalan tek sigarası yüzünden, bir yandan kızın kendisini diğerlerine şikayet etme riskini görmesinden tam tüymeye karar vermişti ki, asfalttan hemen sonra mavi bir önlükle burun buruna geldi.

“Ee, beğendin mi bari?” Karşısında duran, boyu göğsüne kadar anca gelen kıza baktı. Kısa kumral saçlar, büyük gözler, kaşık çatlar. Niyeyse duruşu çok komiğine gitti, anime kızlarına benziyordu, biraz çocuk gibiydi ama küçük olduğunu sanmıyordu. Başına bela almamak için kızın öfkesini savuşturmaya karar verdi. Bilirdi; kızlar taktı mı takar,

uzattı mı uzatırdı: “Sence de haddini aşmıyor musun?” Ama karşısındaki ondan aşağı kalır değildi: “Hakkım var. İlk sen başlattın.” Ümit cevap vermemeyi düşündü, içinden, böyle kızlar hayatın sillesini yiyene kadar sınırları zorlar, diye geçirdi. Ne hikmetse, hep de kısa boylu olurlardı. Tam dönüp gidecekti ki içinden bu kıızı uyarmak geldi. Evet sinir bozucuydu ama biraz saftı da, hatta belki biraz masumdu, başına bir şey gelsin istemezdi. Gitmeye hazırlanan ayaklarını haftalardır konuşmamanın verdiği iç sıkıntısını gidermek, biraz da yeni şeyler düşünmeyi istemesiyle ona döndürdü, “Bilmediğin işlere girme. Hele de pazar köşelerinde haftalardır aynı kıızı kesip sigara içen birine hiç bulaşma.” dedi. Sonra da kendini niyeyse daha erkek hissetti: sigara, kız kesmek, tehlikeli işler. Ne kadar havahıydı. Kız gözlerini devirecek gibi oldu, vazgeçti, Ümit’in girdiği tribi anlamış gibi biraz alayla, biraz ciddiyetle “Zararı yok.” dedi. Kız, Ümit’in gözüne birden daha da sevimsiz geldi. Erkekliğinin umursanmaması, hele de bu kadar hızlı bir cevapla umursanmaması gururuna dokunmuştu. “Zararı sana olursa, zararı olur.” dedi gizemlice olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla. Ama pek işe yaramadı: “Sen zararsızsın, biliyorum”, “Öyle mi?” diye sordu Ümit alayla. “Nereden biliyorsun?” Kız gözlerini Ümit’in sigara içen parmaklarına çevirdi: “Tırnakların... Temizler.” “Kanın bu mu? Temiz tırnaklar mı?” Birden tribe girip ellerine baktı. “Ayrıca o kadar da temiz değiller.” Sonra birden sohbe dahil oluşuna ve bunu umursamasına kızarak eski ilgisiz haline geri döndü. Kız “Mevzu tırnaklar değil. Ayrıca beni alaya alma,” dedi biraz sinir biraz özgüvenle. Ve ekledi: “Sizi sizden daha iyi tanırım ben.” “Tanısaydın tanımadığın bir erkeğe böyle yaklaşmazdın.” “Nasıl yaklaşmazdım?” “Böyle cesur, özgüvenli, meydan okucu...”

“Meydan okumuyorum. Ama sen sana meydan okuduğumu sanacak kadar gardlısın.” “Bak küçük, git Sherlock Holmes’culuğunu başkaları üzerinde oyna.” “Oynayamam.” “Neden?” “Bakışların üzerimdeyken odaklanamıyorum.” “Tamam git, bir daha bakmayacağım.” “Yapamam...” “Hasbinallahh... Niyeymiş o?” “Bana bakıp bakmadığına emin olamayacağım için odağım dağılacak. Yanlış kararlar vereceğim.” “Buraya gelmen gibi mi?” Kız güldü ve ekledi: “Kız biraz fazla haddini aşmış.” “Hangi kız?” “...” “Bak, tanımadığın birinin yanına gitme. Erkekse hiç gitme. Hele böyle meydan okuyarak, hiç hiç gitme. Tamam mı? Anladın mı?” “Mevzu tırnaklar değil demiştin.” “...” Kız tam gidecekti ki birden bir şey hatırlamış gibi arkasını döndü, ona baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. “Tamam tamam...” dedi biraz özür diler, biraz da her şeyi toparlamak ister gibi. Devam etti: “Dürüst olmak gerekirse böyle başlayacağını düşünmemiştim... Bu ben değilim. Yani bu benim de biraz benim... Normalde daha tatlıyımdır. Haddimi aştım mı?” “Bipolar falan mısın sen?” Güldü. Ümit, kızın gülünce birden tathılmasına şaşırsa da bunu belli etmemeye çalıştı. “Değilim ama böyle düşünmeni anlıyorum.” Ümit sustu. Bir şey demedi. Kızın sevimsizliği gözünde birden değişivermiş, onun gitmesini isteyen tarafı kalmasını desteklemeye başlamıştı. Erkeklerle has olan, işler karıştığında ve kontrollerinin azaldığını düşündüklerinde ortaya çıkan, dışarıya bilgece bir şeyler düşündüklerini gösterdikleri ama beyinlerinin içinin bomboş olduğu zamanlardaki o sessizlik ortaya çıktı, hiç susmayan bu kıza bir şans vermek istedi. “Soruma cevap vermedin?” “Neye cevap bekliyorsun?” “Beğendin mi?” “Neyi?” “Beni.” Ümit ellerini pantolonunun ceplerine koydu, sağ başparmağını dışarı çıkarttı, gözlerini hafifçe kısıp arkalara, pazar yerine baktı. “Burada

menopoza girmeyen tek sen vardın.” Güldü. “Şaka şaka... Sadece baban tarafından bıçaklanmak istemiyorum.” Kız Ümit’in bakışlarını takip etti, haftalardır yanında çalıştığı, izbandut gibi görünen adama baktı. “O babam değil.” “İçime su serptin.” Güldü. “Bakma sert gözüktüğüne. Dışı ne kadar büyükse aklı da o kadar küçüktür. Ayrıca, zaten akıllı olsaydı ve seni fark etseydi bu pazar direkleri başka bir yerde olurdu.” Ümit kızın yaptığı imaya alınarak sohbetin yönünü değiştirdi: “Erkeklerle seni koruyacak birinin olmadığını belli ediyorsan onları tanımamışsın demektir.” “Senin serseri olmadığını bildiğim için rahatım.” “Buna nasıl emin oldun? Yine tırnaklar gibi bir şey mi?” Kız, Ümit’in gözlerine dediğine ithaf yaptığı için biraz mutluca baktı, ardından bir şey hatırlamış gibi ciddiyetle konuşmaya başladı: “Bakışların...” dedi. “İnsan gibi bakıyorsun. Bana bakıyorsun. Buradasın, benimle; gelecekte olmasını isteyebileceğin o iğrenç anın arzusunda ve planında değil... Ayrıca, dayım bıçaklamaz. Ama evlendirir... İstemez miydin?” Ümit, içindeki karışıklığı ve korkuyu belli etmemek ve biraz da ortamın ciddiyetini dağıtmak adına pek samimi olmayan bir şekilde güldü. Her erkek gibi çaktırmadan olduğunu sandığı ama kabak gibi ortada olan bir şekilde kızı süzmeye başladı. Gözleri papatya küpeli kulaklarına takıldı: “Kulaklarını kapayabilirsen olur.” “Şakalarına gülmüyorum.” “Şaka yapmıyorum.” “Ne varmış kulaklarımda?” “Kepçeler.” “Senin de dişlerin vampir gibi.” “En azından dudaklarımla örtebiliyorum.” “Ben de saçlarımla örterim.” “Kısalar.” “Peruk takarım.” “Çok pahalı.” “Para bulurum.” “Nereden?” “Senden.” “Vereceğimden nasıl eminsin?” “Kocam değil misin?” “Sen evlenemedin falan mı?” Kız güldü. Ümit de güldü. “Çok isterdim...” 7 saniye kadar sustular. Kız cebinden bir kartvizit çıkarıp Ümit’e uzattı.

“Bak... Potansiyelli adamsın. Böyle ergen gibi pazar köşelerinde sigara içip hayatını ziyan etme. Sizin gibi adamlara ne kadar ihtiyacımız var biliyor musun? Siz triplerdesiniz diye meydana namussuzlar tutuyor.” Ümit bir yandan kızın bu kadar açık sözlü oluşuna, bir yandan da nasıl bu kadar nazik bir şekilde kendisini hem yerip hem övmesine şaşırıken kartviziti incelemeye başladı. “Nesin sen, pazarcı kızı numarası yapan MİT ajanı mı?” Kız kahkaha attı, Ümit de güldü. “Şükür... Bir an mizahın kötü diye korkmuştum. MİT’e çalışmıyorum ama bir şeye çalışıyorum: iki salağın hayatını kurtarmaya.” Ümit kızı anlamaya çalışırken bir yandan da bunun bir kamera şakası olup olmadığını düşünüyordu. Birden toparlandı: “Neden yanıma geldin?” “Yalnız gözüküyordun, o yüzden. Kimsen yok mu?” “Var.” “Kim?” “Ben.” Kız cevap ortadaymış gibi ona baktı. “Senin neye ihtiyacın var biliyor musun?” dedi. “Umuda. Ay hayır hayır... Nefret ederim umuttan... Onun yerine ümidi kullanırım ben hep. Bana daha çok huzur verir. Ümide... Ümide ihtiyacın var senin.” Ümit şaşkınlıkla ona baktı. “İsmim Ümit.” dedi robot gibi bir sesle. Bir an kızın da şaşırdığını gördü: “İyi ya, kendine ihtiyacın var yani...” Devam etti: “Ümit... 3 haftada İngilizceyi sök, alırsın bu işi. Ağzın iyi laf yapıyor, mülakatta zaten bir sorun yaşamazsın.” “Peki bir mucize olur da alırsam, ondan sonra ne olacak?” “Sonra... Eğer istersen 3 hafta sonra beni burada bulacaksın. Geleceksen eğer takım elbise giy, parfüm sık, çiçek al.” “İsmi ne?” “Sevde.” “Soyadı?” “Ona gerek yok. Ben burada olacağım.” Kız giderken aniden döndü, mavi pazar önlüğünün cebinden bir sigara çıkarıp Ümit’e uzattı: “Ben hiç sevmem ama al, senin için dayımdan aşırıdım. Zor durumdasın.” Ümit, arkasını dönüp kendisinden adım adım uzaklaşan kıza bakıp nasıl son sigarasının kaldığını anladığını

anlamaya çalışırken bir ses duydu: “Saydım.”

İki genç kız şaşkınca, pazar yerinde takım elbiseli, ellerinde papatya demeti taşıyan, hoş kokulu adama baktı: “Sevde’yi mi sordunuz? Hani şu pazarcı Sevde?”, “Evet, tam şurada dayısıyla kabak satan Sevde.”, “Polis misiniz?”, “Anlamadım?”, “Geçen hafta öldürdüler o kızı”. Kızlar Ümit’in yüzündeki ifadeyi görünce korkup daha fazla bilgi verme gereği hissettiler: “5 gün oldu... Kim öldürdü belli değil. Umut diye biriyle nişanlanacaktı. Öyle... İsterseniz mezarı iki sokak ötede.” Kızlar ayrılırken Ümit uğultulu bir sesle konuşmalarını duydu: “Ne garip kızdı... Vampir dişi almış onunla geziyordu ortalıkta. Neden diye sorduğumda sürpriz deyip savuşturdu beni. Umut’u da hep öyle savuştururdu zaten... Ne bulduysa Umut da onda, bizim gibi kızlar varken... Gitti kepçe kulak Sevde’ye tutuldu... Neymiş, o çok farklıymış... Peh... Anası babası olmayan, dayısına yük, herkese yük bir kızdı işte... Öldüğü iyi oldu. Dayısı da rahatlamıştır. Neyse... Allah rahmet eylesin tabii...”

Yakından Duyulmuyor

ABDÜLMELİK BAYİR

Allah'ın selamı “ben”in üzerine olsun. Kendine hoş geldin. Aleyküm selam ben. Ben, senim ki senden başka bir şey değilim. Kendimi aradım, buldum, huşu aradım, hoş buldum. Sana Bursa'dan, Ulu Cami'nin tuğla döşeli minarelerinin gölge düşürdüğü bir mekânda, Şehr-i Bursa'yı seyir halindeyken yazıyorum. Seni yazıyor, senden yazıyor, sende seni okuyorum. Göğü izliyorum, kuleler hadlerini aşıyorlar, bir çuvaldız gibi yüreğime batıyorlar. Seni izliyorum, gölge ediyorlar, üşüyorum. Seni bulmak kolay olmadı, bu hengamenin, telaşının içinde. Ezanlar uzaktan hoş geliyor ama sadece uzaktan, yakından duyulmuyor. Motorların, araçların, tramvayların, sirenlerin, girenlerin çıkanların gürültüsünden... Ezanların duyulmadığı yerde insanlar soğukta kalıyor, üşüyor ve sarılıp ısınacak gönüller arıyorlar.

Seninle açık konuşacağım. Dünyada hiç olmadığı kadar çok insan var. Bu güzel mahluklar yayılıp refaha ulaşmak yerine artan sayılarına rağmen birbirlerine daha da yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyorlar ve bir o kadar da uzaklaşıyorlar. Toplumun, topluluğun sayıdan ibaret olduğu bu vakitlerde her

ferd bir bireye dönüşüyor, her efrad bir bireyler topluluğuna. Kalplerin arasında o keman teli misali bağlar kurulmuyor, aileler bile yok olmaya başlıyor. Her kopan aile bağı, o keman telinin kopması gibi acıklı bir ses çıkarıyor. Ebeveynler, çocuk yetiştirmek istemediklerini ekonomik bahanelerle geçiştiriyorlar. İlişkiler, hayvani arzuların ötesine geçemiyor. Duygu alışverişi, hikayeni anlatırken ağlamak ve ağlatmaktan, beraber gülebilmekten öteye geçmiyor. Birilerine göre insanlar duygusuzlaşıyor, dünyanın şartları sebebiyle duygulanmaya vakit bulunmuyor. Kimilerine göre biriyle iletişime geçmek omuzlara yük bindiriyor ve de birden fazla derttense iletişimsizlik derdinin dermanından feragat ediliyor. Herkes sıranın kendisine gelip düşüncelerini belli etmesi için birbirini dinliyor gibi yapıyor. Herkes aynı şeyi söylüyor ve nedense herkes her şeyi biliyor. Çelişkilerin ve iğreti durumların dünyasında kendini bulmak zorlaşıyor, aramak bile unutuluyor. Gerçekten öyle bir telaşe ile yaşıyoruz ve öylesine hızlıyız ki kendi içinde “bağımsız” bireyler çoğalıyor ve kendini aramak ihtiyacı arada kaynıyor. Her bireyin telaşesi aidiyet beslediği yer için oluyor.

Çoğunluğun mesleki ve ekonomik emelleri ile vücut bulan dünyevi hedefler, hiçbir zaman bitmiyor ve ölene dek devam ediyor. Çocukluk, aile ve okul tarafından yaşanmaya izin verilirse tabi, içten geldiğince yaşanıyor, aksi genele matuf olduğu üzere tüm çocukların okulda başarılı, her branşta yetenekli olması bekleniyor. Başarılar sayıdan öteye geçemiyor. Biraz yaş alınıyor ve ergenliğin, kanın deli gibi aktığı zamanların çilesi çekiliyor, çektiriliyor. Bedeni ve nefsi dizginlemeyi öğretecek bir okul veya usta bulunmuyor. Günahların boğaza dayandığı ve “ahir zaman” veyahut “Z kuşağı” diye adlandırılan bu çağda her kesim birbirini suçluyor. Her genç birey, kendini ait hissettiği vagonun davasının peşinden koşuyor. Bu vagonların aynı lokomotifle bağlı olduğunun bilincinde olan ne kadar ferd vardır bilemiyorum. Gençliğini zar zor, kimi günahlar bataklığının içinde yüze yüze, kimi gençliğinin bilincinde olmadan ve anı yaşamadan sürekli ileriye görmeye çalışarak atlatan bireyler, “meslek sahibi oldum”, “artık benim de bir işim var”, “ben de artık özgür bir bireyim” naraları atarken, ya da post veya twit mi demeli, hayatın bambaşka bir evresinin yeni başladığını acı bir şekilde istifade ediyor. Bir geçinme yarışına girişen insanlar, artık yeni bir aidiyetle, yeni ve temelsiz gayelerle yetişkin hayatını yaşamaya başlıyor. Özgürlük adlı sarhoşlukla avare avare gezen, evden işe, işten kafeye, kafeden spor salonuna, oradan alışveriş merkezlerine giden sözde özgür bireyler özgürlüğe bir tanım uydurmakta bile zorlanabiliyor. Bazısının aile kurmanın zor olduğunu düşündüğü, bazısının bu yükün altına girip de taşıyamadığı sıkça müşahade edilebilir. Düğününden ev kurmasına, balayından geçim sıkıntısına, çocuk yetiştirmekten aileyle vakit geçirmeye kadar tüm bu güzelliklerin ekonomik mazeretlerle ellerin tersiyle arka plana atılması bu bireyselleşme serüveninin

en can alıcı yanlarından oluyor. Mümkün olduğu vakit, kurulan aileler huzursuzluk ve mutsuzlukla yıkılmanın eşiğine geliyor. Bireylerin ferd olup birlikte aile efradı bile olamadığını düşündüğümüzde çağımız insanların toplum olmayı başaramıyor olması şaşılmaması gereken bir husus. En kolayından ve en acısından olan aile bağlarının kopması, insanın kendini arayışına büyük bir set çekiyor. Herkesin sürekli bir yere yetişmeye çalışması, insanın yalnız kalamayıp kendisiyle konuşmaya vakit bulmaması, şehirlerin kargaşa ve gürültüsüne sebep olan bu yapılar ve taşıtlar, sayısız kafenin cadde boyu gittiği bu kültürsüz kültürün herkesi etkisi altına alması, kalabalıklar içre yalnızlık diye tabir edilen durumun her bireyde vuku bulması, tüm bunlar arayışın önünde koca koca engeller. Ölümün ve sonrasının varlığının sadece yaşlanınca hatırlanması ne acı! Hele ki gönlünde bir gaye olmadan ölen insanların, kabirlerine gidecek kimsesinin olmaması ne korkutucu!

Bu bireyci yaşayışın son bulmasına dair ne düşünürsün bilmiyorum ancak benim bu konuda kafam hayli karışık. Belki sen de bunun hakkında düşünüp kafa yormak istersin. Belki de sen herkes gibi her şeyi bilenlersin, bireyselleşen dünya hakkında sayısız şey söyleyeceksin. Söylediklerin kısa videolardaki özlü sözlerden ibaret demiyorum, biliyorum sen twitter’da kullanıyorsun. Söylediklerin benim için çok önemli, fikirlerine saygı duyuyorum. “Bilmiyorum” demek çok zor, hakkın var. Ne söylesen de bildiklerimden vazgeçmeyeceğim zaten, en iyisi boşver, zaten vaktim de yok, çeyrek geçe otobüsüne yetişmem gerekiyor. Beni kimse de beklemiyor aslında ama bu düşüncelere dalmak günlük yaşantımı etkiliyor. Görüşmek üzere ama görüşmesek daha iyi olur.

Ölünün mü Akıbeti, Ölümün mü?

DİLARA BARUT

Zamanın üzerimize hücumunu görmüyor musun? Ellerimiz ceplerimizde bekleyişimizi peki, onu görüyor musun? Dünyanın ölüme hazırlanışını, bir çift göze nasıl anlatabiliriz? Gören göz kalmış mıdır? Aklımızın derinliklerindeki haset, bulanıklık ve iğreti hissiyatları anlayabiliyor musun? Oyalandıklarımız, ayaklarımıza dolaşıyor. Âşık olmaya geldik bu dünyaya. Aşkın adını aldığımızda ağızımıza kirlenen dillerimiz var şimdi. Layık değiliz temiz toprağa yalın ayak basmaya. Oysaki hamurumuz oradan karılmamış mıydı? Yalnızlığa müştak değil, yalnızlığa mecburuz. Çıplak ruhlarımızın yalnız kalacağı gün, yakın çünkü. Ölüme giden yolda kaç adım gitmek haddine düşer insanın ya da aklına mı demeliyim? Ölümü heybemize alıp kaç adım atabiliriz şu dünyada. Ayaklarımız sendelemez, yükümüz ağırlaşmaz mı?

Dünyanın kökünün “edna”dan geldiğini öğrendiğimden beridir bu halim. Ne desem eksik kalacak, ne desem fazlalık olacakmış gibi hissediyorum bu dünya için. Edna; düşük, alçak demek. Öyle mi gerçekten? Ama ben hâlâ annemin yemeğini lezzetli buluyor ve gözlerimi göğşe bakmak için değil, soluk almak için çeviriyorum. Ben hâlâ güneş batmadan evvelki zamanda, insanların koşuşturmaları ile dünya için biçilen bir pay buluyorum onların zihinlerinde. Ve bende o payı taşıyorum zihnimin bir köşesinde. Arı değilim bu çağdan, aksine ruhum bu çağın boyasına boyanmış bir kere. Keskin dişleriyle dünya, ağzının suyu akmış bir yabani gibi canlanmıyor gözümde. Fakat bazı insan sıfatına boyanmışları daha vahşi hayal edebiliyorum. Dünyanın temizliği ya da kirliliği yok bu bağlamda, insanın emanete hıyaneti

ve liyakati asıl mesele. Hıyanet eden insan, böylece dünyanın anlamsal köküne bizatihi gövdelik ediyor. İyilerle kötüler hep bir savaşı içindedir ya, kelimeler de bu savaşa tarafgirlik ediyor.

Kelimelerin hangi anlamlara geldiğini irdeliyorum. Kelimelerden örülü bir dünya zihnimde, emaneti yüklenmiş varlığımın taşıyıcısıdır. Dünyada, bir daracık alanda alacak nefesime katacaklarım var. Dua devşireceğim bolca. Emek ve hayal ile yoğrulmuş bir ruha, beden devleti ile yardım edeceğim. Üzerimize çığ gibi yağan hüznü, hasrete çevireceğim.

Durmaya değil de dururken dolmaya ihtiyacımız var. Yalnız olmaya değil, yalın olmaya ihtiyacımızın olduğu gibi. Ruhumuzun selamete çıkması için hakikatli bir inzivaya çekilmeliyiz şehrin en işlek mabedinin içinde. Uzaklaşırken yakınlaşmalı, aşağıda görülene tamah etmezken yüce olana talip olmalıyız. Ki yüce olan, göğsünde şefkatin tümünü taşımaya meyyal bir yaratılışla yaratılanın yoludur.

Okumalarımızı düşünmeyişimiz de hesabımıza dâhil. Yalın olmak çabası, dünyadan azade olmak değildir, bilakis dünya avucumuzun içinde ise dünya bizden azadedir. Yalnız bir ruhtan geriye bir sayha nefes kalır yevmide. “Gök yarıldı, yer sarsıldı, ateş ocağa düştü” dediği gibi şairin “ki, ölüm belirsiz, delil; kifayetsizdir.”

Hikâye yazardı dedem. Benim dedem avuçlarında dünyayı tutardı. Bir kitap elindeki fakat satır satır yaşardı. Zira o kitap emaneti yüklenenlere yaşamanın en haysiyetlisini gösterebilmek için yazılmıştı. Dedem de bunu bilirdi. Yalnız başına yaşardı fakat kendi evinin soğukluğunda bir sıcaklık saklıydı. Ben küçükken ondan hal devşirmeye

giderdim. Fakat bilmezdim hâl ne demek, devşirmek neye denk düşer. Ben giderdim ve sonra dönerdim gerisin geriye. İki çift kelimeler ederdik sadece. Fakat şimdi kelamın kıymetinin özünden geldiğinin bilincindeyim. Kelimelerin sayılarla arası pek iyi değil. Benim de öyle.

Yalnızdı dedem, fakat fildişi kulesine saklanmış değildi. Gizlendiği yerler vardı, fakat en çok satır aralarında dinlenmeye kalkardı. Vefatının üzerinden beş sene geçti. Vefat ile vefa arasında bir bağın saklı oluşunu ondan öğrendim.

Ömrümüzün son demlerinde uğraşıp didindiklerimizden önümüze bir dağ biriktiğinde, biz dağın devrileceğini biliriz. Biliriz, lakin bilmenin yaşamak olduğunu idrak edecek halde miyizdir, bilinmez. Bilinen odur ki; bir suda izleriz yansıyan aksimizi ve su akıp gitmektedir. Suya kan karıştığında vakit bitmektedir. Dağın da yolun da doğrunun da doğruluğun da üzerinden nice zaman geçmiştir. Ve geçen zaman bitecek olanın habercisidir.

Ah! Bir göğsümüzün ferahnâk olacağı sesi işitebilsek, deliler kadar akıllansak bir an evvel de dünyanın tortularından bir silkinbilsek. Başımızın üzerinden ekmek kırıntılarını yemiyor diye mi kuşlar, bir kulp olur bizden sanışımız? Kulp biz değiliz. Kulba sımsıkı tutunmaya muhtacız.

Mavi Kumaş Parçaları

EDANUR KAYA

“Arttım, fazlalaştım eksikli yaşamaktan.”

İnsanın da yalın hâli vardır ama kendisini bu vaziyete düşüren bir eki yoktur. Başkalarıyla münasebeti olsa bile tenhaliğini üstlenen kimse çıkmaz. Koluna kim girerse girsün yazgısından kurtulamadığı için kolay kolay fark edilemez onun bir başınalığı. Bu açıdan bakıldığında eksilten yalnızlık, bir eksiklikten doğar. İçimizdeki obrukları kabullenemediğimizde ise giriştiğimiz boşa kürek çekme eylemiyle artıklardan kurtulmak için çabalarız. Noksanla başa çıkmak için yoksun bırakılmışlar olarak üzerlerimize kazanmış bu belirsizliği zımparalamaya çalışırken aksine çoğaltırız. Ne de olsa, “Korkarız kaybolmaktan çokluk içinde” ve ahengimizi başkalarının müzikaline uyduramamanın verdiği yenilgiyle çekip gideriz. O hâlde kendisini diğerlerinin

kimyasında eğreti bulan kişi; sessiz uğultusuna sürüklerken şarkısını, bir bakıma fazlalaştırmaktadır da varlığını, ve aynı zamanda eksiltmektedir de kalabalıklığını. Yani yaşarken azalmak, azalırken de birikmektir. Söz konusu, deneyimin çeşitli farkındalıklar katarak olumluya çevrilmesi durumudur. Mesela bir adam dağa çıkar ve aynaya baktığında yüreğindeki tüm deliklerin ışıltılı mavi kumaş parçalarıyla doldurulduğunu görür. Ne anlama gelmektedir bu? Yaşamın neşesinden mahrum kalıp aykırı olmanın zorunluluğuna üzülse de ücrada bulunmanın verdiği zenginliği duyumsamanın mucizesini yaşıyor demektir. Hayattayken sudan çıkmış balıktan farkı yokken, dünyadan sıyrıldığında yüzebilme potansiyelini keşfetmektir.

Nihayetinde hakiki kumaşa sahip olduğunu fark edebilmek, kendi kendine

yetebilmenin bir sonucudur. İstersek adını bulunmaz Hint kumaşı sanalım, hepimizde vardır kalbimize iştirilenin parıltısı. Yapmamız gereken bizi en yalın hâlimizde tamamlayan mavi kumaş parçalarını bir araya getirip, yıldırın soğuğa karşı tüm hücrelerimizi ısıtacak olan hırkayı örmektir. Böylelikle tekliğimiz çoklukta anlam bulur veya çokluğumuz teklikte bir araya gelir.

Bir de örüntüyü bozan değil de dizinin ardı sıra takip edilmesine katkı sağlamak için ihtiyaç duyulan olduğumuzu bildiğimiz, dağa çıktıktan sonra inmenin kaçınılmaz olduğunu anladığımız zamanlar vardır. Kök salmayı öğrendikten sonra meyve verdiğimiz bu süreçte geri dönmenin yarattığı dengesizliğe tahammül eder, çatışmaları hoş görüyle gideren bir vafsa bürünürüz. İşte böyle, bazı şeylerin rayına oturması için birilerinin dağa çıkıp ağaç olmayı bilmesi gereklidir.

Fakat yine de biliyorum, yitirdiğimizi sandığımız mavi kumaş parçalarını yoklamaya hiç kimsenin cesareti kalmadığını. İncelikleri hatırlatarak masumiyeti sağaltan devrin belki de çoktan geçip gitmekte olduğuna kendimizi inandırdığımızı. Ne yazık ki şüphelerimizi kuluçkaya yatırdık. İyiliklerin suistimal edildiğine şahit oldukça kötülüğün şahlanması için açık kapı bıraktık ve kaçtık arkamıza bile bakmadan bozulan düzenin beraberinde getireceği huzursuzluktan. Bencilliğimizin ve ümitsizliğimizin bahanesi olarak tercih ettik yalnızlığı. Oysa güçlenip ayağa kalkmak üzere yorgunluğunu dindirmeye ve sonrasında iyiliği çoğaltmaya çalışanların hakkıydı inziva. Bizse suyun, neden göğün maviliğini yansıttığını hiç düşünmedik. Aklımız kalbimizin bulanmadığını sanıp yanılığa kapılmışken, kalbimiz suyun bıraklığına imrenebilseydi kumaş parçalarının neden mavi renkte olduğunu da bilecektik. Şımarık bir çocuk küskünlüğüyle terk ettik,

aramaya bile yeltenmediğimiz dostlukları. Sandık ki günden güne bayağılaşan toplumlarda bireylerin kendini soyutlaması, bir savunma biçimidir. Yanıldık, ve yanılışımız hayal kırıklığının içimizde bir ur gibi büyümesine, bizi çepeçevre kuşatmasına neden oldu.

Şimdiyse “Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.” Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuş bir çaresizlik içerisinde, yarattığımız kimsesizliğin o hududu olmayan manzarasını seyrediyoruz. Şehirlerde nam salan korkunun yankısı, yakından duyuluyor çekildiğimiz uzak inlerde ve herkesten kaçıp kabuğumuza sığınırken tek başımıza kaldığımız için hissediyoruz derinden sarsıldığımızı. Bu yüzden çevirmeliyiz bakışlarımızı meydanlara doğru ve sıyrılıp boşa giden vaktin fayda vermeyen buğusundan, karışmalıyız ait olduğumuz bütünleştirici çoğunluğa. En çok da tiksindirici gerçeklerden tecrit edilip insan olmayı başarabilme sırrına erişenlerin, bildiğini sakınmadan duyurmayı arzulamasına ihtiyacımız var.

Eğer zirvenin bilgeliği çağlayarak karışırsa ırmaklarımıza, mavi kumaş parçaları saçılır her bir yana ve nereye baksak tanışıklık belirir kuytularımızdan.

Bâtıl Yalnızlık

RUMEYSA AKMAN

Bir yalnızlık telaşesi var üzerimizde. Yüklerimizden sıyrıldıkça, varmaya ramak kaldığını farz ettiğimiz bir yalnızlık evrenine kapılmışız. Tatlı bir heyecanla yoluna düştüğümüz, tüm ağırlıklarımızı hafifletecek bu alemin kapısına varacağımız güne yakın olduğumuz hissiyatına sarılmışız. Yapış yapış her yanımızı bulayan özdeklerden bunalдықça, uzlet kisvesiyle durulaşacağımıza inanmışız. Kuşandıkça münzevilik zırhını, günahsız çocuklar gibi saflaşacağımıza kanmışız. Dahası, doluluklarımız, sütün taşmaya yakın kabarma halini buldukça, yalnızlık imdada yetişir gibi gelip onları kısacak sanmışız.

Amma velâkin, hak olmayan bir yalnızlığın taliplisi olmuşuz bilmeden. Zira yığınlara gebe, zira kalabalıkla tutuşmuşuz tepeten turnağa. Haz zenginliğine niyetlenip orta halli

bir sadeliği düstur kılmışız hayatlarımıza. Hür sanar iken esir almış yalnızlığımızı nefis-i levvâmemiz. O yüzden maddeye köle olmuşuz, gönlümüze sâfiyet katacak zannederken. Tekillliğimiz dahi çifte standartlarla bürülü, biz onu istikrarlı addederken...

İşbu yalnızlık, benliğin özünü olgunlaştıran işlevini yitirmiş hepten. Her şey gibi bir tutam saadet bulmak için araçsallaştırılmış, yeryüzünün putuna dönmüş. Mahiyetinden bîhaber olanlar hem onun tarafından kurtarılmayı bekler hem de acıkınca yerlermiş bu putu. Halis yalnızlık, her yaklaşan adımlarında kaçarmış böylelerinden. Zira gözü dönmüşçesine hücum edip, sonsuz sekînete ermeye muktedir olabileceklerini umuyorlarmış onda. Yanılmışlar pekâlâ; öyle ya, her ben'e uğramazmış tek başınalık, her ferdin harcı değilmiş münferitlik mertebesi. Bilakis,

bir avuç azınlığın avuçlamaya mazhar olabildiği bir vakıymış. Çoğunluğun ne dokunabilmeye ne de yakalamaya istidatı varmış.

Toplumun ihtiras dolu meşgalelerine sırt çevirmekten, bir kısım yalnızlık-perver gocunmazmış sadece. O münzevi kimse ki, azad edermiş kendini çokluk yarışı ve de çoklukla övünmekten. Gürültü patırtının pençesinden, mekânla yalın bir dostluk kurarak kurtarırmış şahsiyetini. Bunca tantanalı meşguliyetler içinde, içini işgale izin vermemiş. O, katıksız bir doluluğa tabiymiş, yeri geldiğinde ayıklayabilmek için ruhundaki ağırlığı artmış taşların. O sebeple hiçlik kaygısı da taşımazmış üzerindeki yükleri atarken, yeniden hayâtiyet bulacağını bilirmiş elbet.

Fakat ekseriyet, arı bir duruma gelmek için çıkarken yalnızlık yoluna, pılı pırtısını da toplar her ne hikmetse! Bir hikmeti de kalmaz esâsen, sathi bir merakla, sergüzeştten gayrı bir olaya meyledemeyen, bu yolda egzotizme yakalanıverir son kertede. Sonra da ehlileştirilmesi gereken bir yabaniye dönüşüverir mütemadiyen. Sözde ferdiyet olma derdindeyken, özde hodbinlikten medet bekler. Velhasıl, saplanıp kalmışken kökünden bireyciliğe, arayıp durur ehl-i uzleti. Çokluğun bir adım ırağına düşemez bu yüzden. Zira tek başlılıkta dahi sefâ bulma gayretindedir. Bol keseden nesne arzusudur uzakta aradığı da. Bulmayı beklediği varsıl bir inzivadır...

Netice-i kelâm, kendimizle baş başa kalmak durumundan çekimseriz çoğunlukla. Oysa O'nun huzuruna da tek başına çıkacak değil miyiz? (Vekulluhum âtihi yevme-lki-yâmeti ferdâ(n), Meryem 19/95) Belki de her yanımızı parça parça bir yerlere savurduğumuzdan, yekpâre öz varlığımıza suçluluk duyuyoruzdur. Öyle ki, yalnız kalmak, o kadar gönle değıdirmekten icra ettiğimiz bir eylem ki; adeta antibiyotik misali, içimizi kapladığını düşündüğümüz mikropları yok etmesini

bekliyoruz yalnızca. Gelgelelim canlı birer organizma olan mikroplar, bünyemize tutunmayı başarıyorlar yine bir yerden, bir şekilde. Çünkü ilaç gibi bir çözüm olarak bakıyoruz inzivaya. Bir müddet temizlesin yüklerimizi, arındırsın kargaşalarımızdan bizi. Fakat sonra yeni fazlalıklar edinelim dolup taşasıya ve sonra yeniden sadeleşmeye çalışalım lüks heveslerle! Nitekim, silüetimizden bile anlaşılır ne denli eşyayla mahmul olduğumuz. Yansır mevcudiyetimize şeylerin kesafeti...

Ezcümle, tespitlerine ziyadesiyle muhabbet beslediğim bir felsefeci-yazar şöyle söylüyor uzlet için: “Kendini yalıtma, herkesten ve herkesleşmeden uzaklaşma yani kendini kendinden tahliye ve varlıktan soyunma icaplarındandır Yol’un.” * Biz ki bu yolda salkım saçak ahvalimizden, tek parça yürümeye aciziz. O vakit anlamamız gerek artık; müptelası olduğumuz sûretimize içre bir münferitlik, sîretimize değil. Öyleyse bilmeliyiz; benliğimiz sahih bir yalnızlığa yerleşik değil çoğunlukla, kalabalıklara meyyal! O halde kabul etmeliyiz; içsel bir boyuta erecekse infirat, dışsallığı inkıta uğratan bir merci olmaktan öte’ye geçmelidir. Heidegger’in herkes (das Man) anlayışınca, bu kadar herkes-sizlikten korkulan bir dünyada, bir başlılığımız hiçkesliğe gönülden muttali olmalıdır. Zira herkes gibi olmak, yığıntıların içine sıkışıp kalmışlık, hayatın meşguliyetlerine kapılmışlıkken; hiçkes olmak, nefis-perestlikten geçmek, varlıktan boşalmaktır, “olmadan evvelki gibi olmak” için... Öyleyse, yalnızlığında herkes olmaktan vazgeçemeyen, kalabalıklarının, karmaşalarının, kavgalarının da yanında sürükleyen, hakiki değil, bâtlı bir yalnızlığa tâliptir. Kendiliğini, hükmü olmayan, beyhude bir avuntuya teslim etmiştir...

*Özkan Gözel, *Kendi İçine Düşmek, Ketebe*, 2018.

KUŞ GÜNCELERİ

Uçamamalar

HANNE NUR ÖZDEN

Annesinin sıcaklığını rüyalarında hissetmekten gittikçe uzaklaşıyordu yavru kuş. Derdin devası bulunur derler, o da soğuğa karşı kardeşlerinden kalan bebeklik tüylerine sararak vücudunu, geçirmeye çalıştı gecelerini. Hüznü arttıran, bedeni ısıtan, hatıra dokumalı bir örtü oldu bu tüy yığını.

Heyecan ve neşeyle kanatlarını çırparak kavuşmuştu kardeşleri beyaz kılıklarına. Mavilerin arasına serpilmiş bulutlara yönelerek bulmuşlardı ait oldukları yerleri. Geriye kalan bu kara tüyler ise eskimiş kıyafetler gibi bırakıldı yuvada kalan küçüğe.

Oturdu yavru olan. Seyretti, geride kalanlara armağan bu manzarayı. Yusufçukların göl kenarındaki dansını, davul zarı gibi sinekleri halaya kaldıran kurbağa türkülerini, güneşin her gün ilerideki evin çatısına saklanırkenki son fısıltılarını. Biliyordu ki bu manzara yalnızca onun için hazırlandı.

Bahar geçti, çok sevdiği güneş daha fazla takılır oldu başının etrafında. Kuş bunu sevgisine karşılık olarak gördü. Yuvadaki kışlıklar kaldırıldı. Eskimiş battaniyeler de nasibini aldı bu temizlikten. Hatıra ilmekleri çözüldü, tüyler teker teker atıldı yuvadan dışarıya. Mutlu aşıklar gibi birbirlerine seranatlar yaptılar güneş ve kuş.

Zaman kum taneleri gibi ağac yaprakalarını dökmeye başladığı sıralarda güneş eskisi kadar görünmez oldu. Basit bir dargınlık olarak gördü bunu kuş, öyle olmasını umdu. Zorlu, karanlık bir kışın ardından gelen baharda, sabahın ilk ışıkları aydınlatırken dokunduğu her yeri, dağılmış boş yuvayı her zaman ki sıcaklığıyla sardı güneş.

Ve sürgünle başladı hayat...